

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 10. ZÁŘÍ 2023

Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezavržte svá srdce!“

„Jsem velmi rád, že jsem mohl u příležitosti 800. výročí založení obce Dryšice slavit mši svatou k počtě blahosladené Panny Marie. Ona ať žehná drahé farnosti a činí ji zahradou dobrých rodin, povolání, zdravé a dobré mládeže.“

(Giovanni kardinál Coppa, čestný občan Dryšic, 16. června 2001)

INTERIÉR KOSTELA NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYŠICÍCH.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s důvěrou v Boha, kterého nám Ježíš zjevuje jako Otce veškerého milosrdenství, pokorně prosme:

L: MILOSRDNÝ BOŽE, VYSLYŠ NÁS.

- Prosme za papeže Františka, aby jeho apoštolská cesta do Mongolska byla povzbuzením a výzvou kráčet společně po cestě naděje.
- Na přímluvu sv. Ludmily, ruskými křesťany tolik uctívané, zastav satanskou Putinovu válku proti Ukrajině, a zmučený ukrajinský národ ať pozná čas míru.
- Prosme za křesťanské rodiče, aby je inspirovala, vedla a posilovala bdělá a starostlivá péče Panny Marie, s níž provázela svého Syna od betlémských jeslí až k ponížení kříže.
- Modleme se za učitele, vychovatele, asistenty a další pracovníky ve školství, aby nový školní rok prožili vedeni moudrostí Ducha Svatého.
- Modleme se, aby lidé, kteří žijí na okraji společnosti v nelidských životních podmínkách, nebyli institucemi zapomenuti a nikdy nebyli považováni za vyřazené.
- Za věrné zemřelé, ať mají účast na tvé Lásce, která z kříže promlouvala k jejich dnům.

K: Bože, dej, ať životem v lásce, vzájemném porozumění a trpělivosti, dokážeme získávat srdce našich bratří pro tvé království, a tak zakoušíme, že v nás působí tvůj Duch. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

Když Ježíš šel ze svého města, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v jeho domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a s jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebuji zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‘Milosrdenství chci, a ne obět.’ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,9-13)

EUCHARISTIE V KRYPTĚ U HROBU SV. MATOUŠE, APOŠTOLA A EVANGELISTY. Katedrála sv. Matouše, Salerno, Itálie, Iter ad Christianae Religionis Divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent, 2. 7. 2016.

„Pokorný a milovaný otče Pio, naučte i nás pokoře srdce, abychom byli připočteni k chudým evangelia, jimž Otec slíbil, že jim zjeví tajemství svého království. Buďte nám oporou v hodině zápasu a zkoušky, a jestliže padneme, dejte, ať zakusíme radost ze svátosti odpuštění.

Předejte nám svou něžnou úctu k Panně Marii, Matce Ježíšově i Matce naší.

Pomozte nám, modlit se bez ustání, s jistotou, že Bůh ví, co potřebujeme dřív, než ho prosíme.

Provázejte nás na pozemské pouti k blažené vlasti, kam – jak doufáme –, dojdeme i my, abychom navěky patřili na slávu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.“

EUCCHARISTIE V KRYPTĚ BAZILIKY SV. PIA Z PIETRELCINY,

San Giovanni Rotondo, Itálie, *Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae*, 1. července 2018.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 17. ZÁŘÍ 2023

Hospodin je milosrdný a milostivý.

VOTIVNÍ SVÍCE U HROBU SV. PIA Z PIETRELCINY, krypta baziliky svěťce, San Giovanni Rotondo, Itálie, *Iter ad Christianae Religionis Divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent*, 2. července 2016.

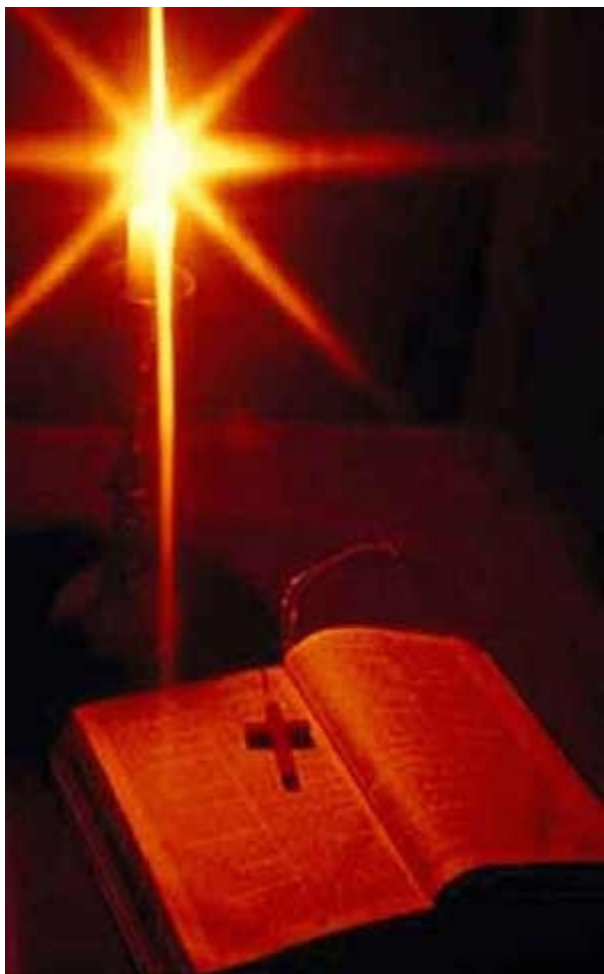
MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, pozvedněme svůj prosebný hlas k Bohu, který zachovává věrnost navěky, otvírá oči slepým a napřimuje sklíčené, a s upřímností srdce volejme:

L: PANE, NAUČ NÁS POČÍTAT NAŠE DNY, AŤ DOJDEME K MOUDROSTI SRDCE.

- Za Svatého otce Františka, aby jeho nadcházející apoštolská cesta do Marseille na setkání zástupců národů Středomoří byla inspirací k budování „Středomořské mozaiky nadějí“.
 - Na přímluvu sv. Pia z Pietrelciny, který tolik trpěl pro šílenství těch, kdo rozpoutali nejkrvavější války v dějinách, sraz satanskou Putinovu pýchu a zastav barbarskou ruskou válku proti Ukrajině, aby zmučený ukrajinský národ mohl žít v míru.
 - Prosme, abychom se po vzoru sv. Pia z Pietrelciny učili pokoře srdce, a tak byli připočtení k maličkým evangeliu, kterým Otec slíbil odhalit tajemství svého Království.
 - Modleme se za učitele, vychovatele, asistenty a další pracovníky ve školství, aby nový školní rok prožili vedeni moudrostí Ducha Svatého.
 - Modleme se, aby lidé, kteří žijí na okraji společnosti v nelidských životních podmínkách, nebyli institucemi zapomenuti a nikdy nebyli považováni za vyřazené.
 - Za věrné zemřelé, aby za svou upřímnou snahu o následování tvého Syna došli poznání toho, co žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo, ale co Tys připravil těm, kdo tě milují.
- K:** Všemohoucí, Bože, který si povoláváš ty, kdo jsou v očích světa nepatrní. Vyslyš naše pokorné prosby a naplň na nás svá zaslíbení. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – EZ 33,7-9

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: "Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš!, a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachráníš."

ŽALM 95

Pojďme, jásejme Hospodinu, – oslavujme Skálu své spásy, – předstupme před něho s chvalozpěvy – a písněmi mu zajásejme! Pojďme, padněme, klaňme se, – poklekněme před svým tvůrcem, Hospodinem! – Neboť on je náš Bůh – a my jsme lid, který pase, stádce vedené jeho rukou. Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: –

"Nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě, – jako tehdy v Masse na poušti, – kde mě dráždili vaši otcové, – zkoušeli mě, ač viděli mé činy."

2. ČTENÍ – ŘÍM 13,8-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Nebuďte nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání "nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý", a je-li ještě nějaké přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: "Miluj svého bližního jako sám sebe." Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

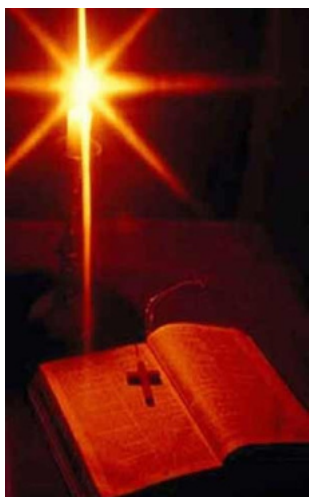
EVANGELIUM – MT 18,15-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby 'každá výpověď' byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků'. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi.

Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."

LITURGICKÉ TEXTY SVÁTKU NAROZENÍ PANNY MARIE - DRYSICE

1. ČTENÍ – MICH 5,1-4

Čtení z knihy proroka Micheáše.

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

Radostí zajásám v Pánu.

ŽALM 13

Důvěřuji v tvé slitování, pro tvou pomoc ať zaplesá mé srdce. Zaspívám Hospodinu, který mě zahrnul dobrem, opěvovat budu jméno nejvyššího Pána.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,28-30

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

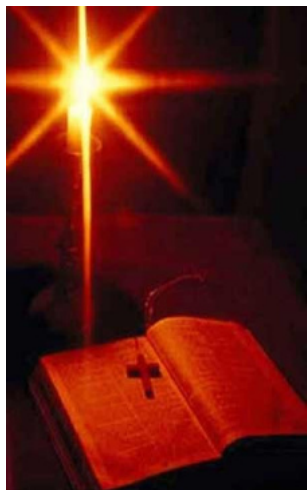
Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratrů. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM – MT 1,1-16.18-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abraháмова. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratrů. Juda byl otec Fáresa a Záry – jejich matka byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův – jeho matka byla Rachab. Boaz byl otec Obédův – jeho matka byla Rút. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův – jeho matka byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abijáh otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uzijáh otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec Ámonův, Ámon otec Jošijáhův, Jošijáh otec Jechonjáhův a jeho bratrů za babylonského vyhnanství. Po babylonském vyhnanství Jechonjáh byl otec Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův, Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův, Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: ‘Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel’, to znamená ‘Bůh s námi’.

LITURGICKÉ TEXTY 24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – SIR 27,33 – 28,9

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Opuť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, vzpomeň na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevražít na bližního, vzpomeň na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

ŽALM 103

Veleb, duše má, Hospodina, – vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno! – Veleb, duše má, Hospodina, – a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní! On odpouští všechny tvé viny, – on léčí všechny tvé neduhy. – On vykupuje tvůj život ze záhuby, – on tě věncí láskou a slitováním. Nechce se přit ustavičně – ani se hněvat navěky. – Nejedná s námi podle našich hříchů – ani podle našich vin nám neodplácí. Jak vysoko je nebe nad zemí, – tak je velká jeho láska k těm, kdo se ho bojí. – Jak vzdálen je východ od západu, – tak vzdaluje od nás naše nepravosti.

2. ČTENÍ – ŘÍM 14,7-9

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

EVANGELIUM – MT 18,21-35

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: ‘Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.’ A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: ‘Zaplat’, co jsi dlužen!’ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: ‘Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.’ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: ‘Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože ji mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?’ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

*Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., *čestným občanem Pustiměře*

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 23. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 11. ZÁŘÍ 2023

Ježíš vešel v sobotu do synagogy a učil. Byl tam člověk s ochrnutou pravou rukou. Učitelé Zákona a farizeové si na (Ježíše) dávali pozor, zdali uzdravuje v sobotu, aby ho měli z čeho obžalovat. On však znal jejich myšlenky a řekl tomu muži s ochrnutou rukou: „Vstaň a postav se doprostřed.“ On vstal a postavil se tam. Ježíš jim řekl: „Ptám se vás: Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle: život zachránit, anebo zahubit?“ Rozhlédl se po všech kolem a řekl mu: „Vztáhni tu ruku!“ On to udělal, a ruka byla zase v pořádku. Oni však byli plní zuřivosti a umlouvali se, co by mohli Ježíšovi udělat. (Lk 6,6-11)

Uzdravení odumřelé ruky. „Dívám se na ruku z hlediska čistě technického,“ prohlásil jeden strojní inženýr, „je to nejdokonalejší stroj, s jakým jsem se kdy setkal a jaký bych se odvážil vymyslet. Kolik možností pohybu a přizpůsobení tu je! To převyšuje všecku fantazii.“ Je tedy ruka nejdůležitější orgán pro práci. Poranění ruky nás činí dočasně invalidy, odumřelá ruka vede k invaliditě trvalé. Ale člověk, který nemůže pracovat, je zbaven své důstojnosti být tvůrce k obrazu Boha Stvořitele. Kristus uzdravil nemocnému ruku. Je to symbol jeho působení v dějinách. Těm, kdo se rozhodli, že ho budou následovat, otvírá široké pole možnosti pracovat pro Boží království. Ve službě Ježíšově neexistují nezaměstnaní nebo invalidi, všechny zaměstná, všem svěří důležitý úkol. Stávají se proto lidmi v plném slova smyslu, našli místo na zemi, které jim patří.

Uzdravení ruky v sobotu. Sobota je pro Židy den, kdy se má práce zastavit, kdy se činnost lidských rukou omezí na nejdůležitější životní funkce. Ježíš uzdravuje uschlou ruku právě v sobotu. Jistě to není náhodné. Ale jaký to mělo smysl? Jistě se nedá vyjádřit jednou větou. Jeden z vícera nastínil on sám na jiném místě, když řekl: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný“ (Jan 5,17). Sobota je den klidu. Může být i dnem odpočinku od práce hmotné a třeba i duševní. Ale Duch Boží, který je v našem srdci, odpočinku nezná. Právě sváteční dny jsou k tomu, abychom prospívali v duchovním růstu, aby se probudilo odumřelé srdce, aby se ruce Ducha chopily těch zaměstnání, která všední dny vylučovaly za okraj pozornosti: účast na liturgii, duchovní četba, klidná modlitba, ale i

návštěvy bližních, jejichž cílem je láska. To všechno je práce v nejkrásnějším slova smyslu, a ta sváteční klid neruší, ale naplňuje.

Smí se v sobotu konat dobro nebo páchat zlo? Židé se pohoršili nad tím, že Ježíš nezachoval sobotní klid. Těžko by to ovšem mohli dokázat. Uzdravil nemocného pouhým slovem. Žádný starozákonní předpis nebo zvyk nezakazoval pronést slova nahlas. Kromě toho on sám vyhlásil, že je „pánem soboty“. Povrchně by se to vyložilo asi takto: Předpisy soboty platí pro jiné, ale ne pro mne. Dal je Bůh a já jsem Boží syn. Tak si vysvětlují zákony v autoritativních společnostech. Král ukládal břemena poddaným, ale sám se cítil svobodným. V demokracii se naopak tvrdí, že zákon platí pro všechny stejně. I Kristus jako syn svého národa uznával, že ho vážou předpisy Zákona. Nepřišel jej zrušit, ale naplnit (Mt 5,17), tj. užívat jej k tomu, k čemu je. Policie, která stíhá přestupky zákona, se neptá, jaký je jejich cíl. I soudci se tuze neptají, proč zákony jsou. Musí jenom chránit jejich vnější platnost. Boží zákony naopak žádají, abychom se vždy snažili pochopit cíl, ke kterému slouží, aby všechno vedlo k dobrému.

ÚTERÝ 23. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 12. ZÁŘÍ 2023

Ježíš vyšel na horu, aby se modlil; a celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Když se rozednilo, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které nazval apoštoly: Šimona, kterého pojmenoval Petr, jeho bratra Ondřeje, dále Jakuba, Jana, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba Alfeova, Šimona, kterému říkali Horlivec, Judu Jakubova a Jidáše Iškariotského, který se stal zrádcem. (Ježíš) sestoupil (s hory) a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Přišli, aby ho uslyšeli a byli uzdraveni ze svých nemocí. Uzdravováni byli také ti, které trápili nečistí duchové. Každý z toho množství (lidí) se ho snažil dotknout, protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny. (Lk 6,12-19)

Vyvolení dvanácti apoštolů. Když čteme povrchně evangelium, nepřipadne nám zpráva o vyvolení apoštolů důležitou událostí. Vždyť Ježíš i potom pokračoval ve své činnosti jako učitel a divotvůrce. Apoštolové ho prostě provázeli. Vystoupí do popředí až po jeho smrti. Jinak se ovšem jeví tato scéna v souvislosti biblické. Dvanáct izraelských kmenů, které odvozovaly původ od dvanácti Jakubových synů, tvořilo celek vyvoleného národa Božího. Byli to Abrahámovi potomci a pojil je přirozený svazek těla a krve. Nyní však nastává nový přelom v dějinách. Ježíš zakládá nový Boží lid, církve, a i ta je jako chrám postavena na základě dvanácti apoštolů (srv. Ef 2,20). Co je pojí? Už to není jednota pokrevní příbuznosti ve smyslu profánním. Je to jednota učení, které slyší od svého Mistra, jednota mystické krve, kterou dostanou ustanovením eucharistie při poslední večeři, a jednota Ducha, který na ně sestoupí. K této jednotě pak mají přivést celý svět, do kterého budou brzy posláni. Vyvolení dvanácti apoštolů je tedy jeden ze stěžejních momentů historie. Kdo si toho v té

době všiml? Ale taková jsou obyčejně díla Boží, jsou jako jiskry, kterým se nepřikládá důležitost, když padají, ale které pak zapálí krajinu.

Vyšel na horu, aby se modlil. I nás naučili modlit se před každou důležitou prací. Odůvodňuje se to tím, že je „bez Božího požehnání marné lidské namáhání“. Žádáme tedy v modlitbě pomoc, podporu a posilu shůry. Je velmi staré přirovnání vši křesťanské činnosti k práci zeměděle. On vynaloží všechnu námahu k tomu, aby obdělával půdu. Ale bez deště, bez slunce, bez příhodných klimatických podmínek by nic nesklidil. Někdy jsou ty dva prvky v rozporu. Rolník mnoho pracoval, ale nic se neurodilo, protože nepřišla vláha. Jindy zase byl rok tak příznivý, že přinesla úrodu i půda špatně obdělaná. Ale normálně si přece jen obojí odpovídá. Proto říkáme, že pole vynese podle toho, jak pracujeme. Ale hned nato se bojíme, že jsme řekli mnoho, proto dodáme: „Bude-li nám příznivé počasí...“ Přeneseno na pohodu milosti, kterou dává Bůh všemu lidskému snažení, vyjadřujeme svou zkušenost touto zásadou: „Pracujme, jako by všechno záleželo na nás, ale modleme se, jako by všechno záleželo jenom na Bohu.“

Celou noc strávil v modlitbě s Bohem. Slova, která jsme uvedli, pocházejí od sv. Ignáce z Loyoly. Ale vyslovilo se podobně i mnoho jiných světců. A dobře jejich pravdivost cítí všichni, kdo se před prací modlí. Obyčejně to bývá modlitba krátká, někdy jenom pouhé znamení kříže. Vždyť přece jenom prosíme o požehnání pro to, co začínáme. Ale sv. Ignác se podobně jako Ježíš před vyvoláním apoštolů modlival před každým rozhodnutím velmi dlouho, někdy i celé měsíce. Jak si to máme vysvětlit? Není to snad nedostatek důvěry v Boha? Světec viděl problém i z jiné stránky. Bůh rád požehná a podporuje dobré dílo lidí. Ale víme my vždycky a neomylně, co je opravdu dobré a co ne? Bůh posvěcuje jenom tu lidskou práci, která zapadá do jeho vlastního velkého díla spasení a posvěcení světa. Proto se světci před každou prací dlouho modlili, aby je Bůh osvětil, aby zvolili tu práci, která je podle Boží vůle, aby se stala článkem řetězu, který spojuje zemi s nebem.

STŘEDA 23. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 13. ZÁŘÍ 2023

Ježíš se zahleděl na učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí (ze svého středu), potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům! Ale běda vám, boháči, neboť (už) máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit; vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“ (Lk 6,20-26)

Blahoslavení chudí .. a kdo nyní hladovíte. Ve starých literárních památkách se málo mluví o chudých. Pozornost se soustřeďuje na hrdiny, na krále, na bohatství. Naopak v Bibli mají chudí zvláštní místo. Starý zákon ovšem nechválí jejich situaci. Vždyť nedostatek, bída, hlad jsou něco, co se neshoduje se světem, jak vyšel ze stvořitelské ruky Boží. Bůh přece dal každému tvoru hojnost. Otvírá svou štědrá ruku pro všechno, co žije.

Má-li v tomto Božím světě někdo bídu, je to následek hříchu: buď jeho vlastního, nebo druhých lidí, kteří ho připravují o to, co mu před Bohem patří. Zákon Mojžíšův tedy žádal, aby se Židé chudých ujímali, aby na ně měli ohled, pomáhali jim (Dt 15,1-15). Zkušenost ovšem učí, že to nestačí. Nepřemůže se bída a hlad ve světě jenom dobročinností. Musí tu zasáhnout sám Bůh. On pak na mnoha místech Starého zákona slibuje, že to učiní, že jim jejich chudobu vynahradí zvláštní přízní. Proto tedy jsou blahoslavení, tj. ne proto, že nemají dary země, ale že je s nimi Bůh.

Blahoslavení, kdo nyní pláčete. V nedostatku jsou lidé smutní a ve smutku pláčou. Smutek podlamuje chuť k životu na zemi, ale škodí i při zbožnosti. Známy je výrok sv. Filipa Neri: „Smutný svatý by byl opravdu smutným svatým.“ Proto má ve starých katalozích neřestí smutek zvláštní místo. Přirovnávají smutného k člověku, který si na cestě nahoru podlomil nohy. Daleko nedojde. Ale pláčou opravdu lidé jenom ze smutku? Když se po skončené válce vojáci vrátí domů, v rodině se pláče. Přestálé nebezpečí dojmá. Daleko hlubším dojmem však působí, když se smíří dva, kteří si jsou blízcí, ale žili v nepřátelství. Otcové církve myslí především na tuto okolnost, když vysvětlují text evangelia o blahoslavených plačících.

Nejšťastnější je ten, kdo se smířil s Bohem po dlouhé době odcizení. Je to marnotratný syn, který ví, co ztratil, ale je šťastný, že to dostal zpět.

Blahoslavení, když vás budou lidé nenávidět. Pláč při smíření je radostným. Ale co když se smíření nedostaví, když pronásledují nevinného a bez důvodu ho nenávidí. Nenávist je pocit vražedný. Přejeme si, aby neexistovalo to, co nenávidíme. Jestli nás lidé nenávidějí, přejí si, abychom zmizeli z povrchu země. Jak tedy může být v takové situaci někdo blaženým? Opakuje se tu stejná logika jako v případě blahoslavených chudých. Ti mají někoho, kdo jim v jejich bídě pomůže. Křesťané jsou blažení, když ztratí sympatie světa pro Krista, protože on jim to vynahradí láskou věčnou. Husitská píseň to vyjadřuje všecko jadrnou větou: „Kristus vám za škodu stojí.“ Toto vědomí osvobozuje. Normálně nás totiž nesympatie druhých tísní, připravují o chuť do života. Evangelium nás chce naučit mužnosti, nezávislosti na lidském mínění. To pak přináší radost.

ČTVRTEK - 14. ZÁŘÍ 2023 - POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

(Jan 3,13-17)

Nikdo nevystoupil do nebe. Symbolicky umísťujeme nebe nahoru. Vyjadřuje to sama etymologie slova. České „nebe“ má stejný kořen jako německé Nebel, mraky, mlha.

Bydliště bohů národy obyčejně umísťovaly na horách. Pouť ke svatyni tedy znamenala „výstup“. Platón však k tomu přidal vysvětlení. K pravému Bohu se nevystupuje nohama, ale myslí. Filosofie se tedy stává „pozdvíženou myslí k Bohu“. Jeho výrok se dostal i do našich katechismů jako definice modlitby. Ale přesto se musí vzít v jiném smyslu, než jí rozuměl Platón. Pro řeckého filosofa je Bůh „čistá myšlenka“. Proto i myšlenka, je-li čistá, k němu doletí. Pro křesťany je Bůh daleko víc. Je Otec, je to tajemství nekonečné lásky. Tam pak nikdo nevystoupí, tam nikdo nepronikne bez zjevení. Myslet si tedy, že někdo může vytvořit „vědecký světový názor“, tj. jakýsi druh náboženského postoje, jenom podle logického myšlení a rozumových principů, by znamenalo vystoupit na nebe, které není nebe, protože je bez lásky a bez důvěry v Otce.

Kromě toho, kdo sestoupil z nebe. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh...“ Těmito slovy začíná list Židům (Žd 1,1). A přece právě tu se zdůrazňuje jedinečné, centrální postavení Krista v dějinách spásy. Tajemství Boží můžeme poznat, jenom když nám je zjeví sám Bůh. Činí tak skutečně mnohokrát a mnoha způsoby. Órigenés se pokusil o to, aby je zařadil do různých skupin. Zjistil tedy, že Bůh mluví k člověku nejdříve v jeho svědomí a v obrazu stvořeného světa, v kráse nebe i země. Hlas Boží zaznívá i v Písmu svatém, v církvi, ve spisech duchovních autorů. Je tedy slovo Božích skutečně mnoho? Jak se mají k sobě navzájem? Odpověď Órigenova je jednoduchá: Všecka tato slova jsou jakoby paprsky jednoho jediného pravého Slova, Syna Otce, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe. Každá pravda a každé dobro, se kterým se setkáme, je tedy Kristus. Je částečný, ale pravý. Kdo jde tedy důsledně za hlasem pravdy a dobra, dojde nakonec ke Kristu.

Musí být vyvýšen Syn člověka. Tzv. židokřesťanskou teologií nazýváme první křesťanské myslitele, kteří pocházeli z obrácených Židů a mysleli v semitské biblické tradici. Ti nám představují vykoupění jako postupný sestup Syna Božího do světa, trpícího ve stavu hříchu. Ten sestup je však spojen s výstupem, protože tam, kam Bůh sestoupí, se otvírá nebe. Nejbolestnější byl ovšem sestup Krista do smrti, a to tak potupné. Ale právě proto se stává kříž výstupem na nebe. Syrští Otcové rádi nazývali kříž žebřem do nebe a srovnávali jej s žebřem, který viděl ve snu Jákob (Gn 28), po kterém andělé sestupovali a vystupovali. Podle sv. Řehoře Nysského se tím vyjadřuje tajemství celého křesťanského života. Základní ctnost tu je pokora. Tu pak Řehoř definuje zvláštním slovním obratem: „sestup do výše“. V životě nás totiž stále něco tlačí k zemi, hmotně i duchovně. Ale v Kristu nás každé přitlačení k zemi pozdvihne k nebi.

Tak Bůh miloval svět. Máme něco rádi, milujeme to, po čem toužíme, co potřebujeme, co nám dělá dobře. Bůh nepotřebuje nic. Když miluje, je to proto, že chce dobro druhému. Nebere, ale dává. Velikost jeho lásky se měří podle velikosti daru. V životě Nejsvětější Trojice Otec dává sebe celého Synu, od věčnosti ho rodí. A týž Syn se při vtělení stává darem pro nás a pro naši spásu. Nedovedeme si tedy představit, že by nám mohl Bůh dát ještě něco většího. Takový dar ovšem žádá odpověď z naší strany, která by byla důstojná. Je pěkně vyjádřena v modlitbě sv. Ignáce z Loyoly na konci exercicií: „Vezmi si, Pane, celou mou svobodu. Přijmi mou paměť, můj rozum a celou moji vůli. Všechno, co mám a vlastním, jsi mi dal, Tobě to, Pane, vracím zpět. Všechno je tvoje, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a milost, to mi stačí.“ Jde tu tedy o svatou výměnu. Člověk

dává sebe celého Bohu za to, že Bůh se dává jemu. To, co dává Bůh, nemůže být nikdy mrtvý dar, je to život. Žijeme tedy v Bohu, s ním a v něm, skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Aby kdo v něho věří, měl život věčný. Sv. Jan nazývá druhou božskou osobu Slovem, které bylo na počátku u Boha (Jan 1, 1n). Je to ovšem výraz obrazný. Ale přece poodhaluje smysl tajemství. Slovy vyjadřujeme myšlenku, to, co máme v srdci, co nejvíc odpovídá důstojnosti osoby. Když se naše myšlení ztotožní s myslí Boží, stáváme se syny Boha Otce. Ve slovníku našeho náboženství má tento proces název víra. Věřit znamená vzít za pravdu, co nám Bůh zjevuje. Víra ovšem není myšlení abstraktní, matematické. Je to především důvěra a životní postoj. Zahrnuje tedy i dobré skutky. Věřící jsou ti, kdo následují Krista, důvěřují jeho slovům a jdou po cestě jeho přikázání. Ta cesta vede do života, a protože je to život Boží, je věčný. Není proto vhodné říkat, že dostaneme po smrti věčnost. Vlastně už tu věčnost máme tím, že věříme, že se naše mysl ztotožňuje s myslí Boží, že poznáváme Otce, který je na nebesích.

Slavný spisovatel Remarque, autor románu Na západní frontě klid, napsal v roce 1962 tato slova: "narodil jsem se v době plynových komor, zažil rozvoj elektřiny a letectví. Budu-li žít, dožiji se i letů na Měsíc". Dočkal se, protože umřel v roce 1970 (25. září), tedy rok poté, co Neil Armstrong vystoupil na povrch Měsíce (21. července 1969)! Přesto všechno konstatuje jednu skutečnost: "Věda již dosáhne hodně, jen lidé se nedokážou sblížit". Dvě světové války ve 20. století, další malé války, atentáty, útoky teroristů. Copak není možné najít cestu k pokojnému soužití? Remarque odpověď nenašel, protože nevěřil v Boha. Odpověď na jeho otázku je kříž, na kterém umírá Kristus. Jen v Kristu je spása. Člověk musí vyvýšit Krista, ne sebe sama, jinak skončí v záhubě. Celý svět s napětím sleduje, co se bude v nastávajících dnech, letech dít. Mnozí přicházejí do kostelů, modlí se a přichází na to, že jen Bůh může pomoci, jen v kříži je záchrana. Myslím, že právě v této chvíli si více uvědomujeme, co se může stát, když člověk postaví sám sebe do středu světa a vesmíru, kdy si zakládá na svém postavení, kdy chce být pánem nade všemi. Stačí mu k tomu miliardy, získává moc nad druhými a neštítí se zla v jakýchkoli podobách, jak vidíme v televizi. Někdo by však mohl říci: mě se to netýká, já nemám peníze ani moc ... Bratři a sestry, v každém z nás je tento kořen pýchy - chceme se ukázat, vytáhnout, že jsme lepší než ti druzí, lepší bydlení, auto, televizi, chatu a proto aspoň se chceme pokládat za lepší, než ti ostatní. Člověk se stává nesnášenlivý, nechce sloužit druhým. Proto jediným lékem pro lidstvo, pro záchranu jednotlivců i celého společenství naší planety je kříž, který má dvě břevna - jedno vodorovné: vztahy mezi lidmi, a jedno svislé: vztah k Bohu. Tedy přijmout Kristův kříž znamená přijmout službu Bohu a bližnímu. V tom není žádné pokorení člověka, ale právě cesta k opravdovému lidství, jež vede k osobnímu i věčnému štěstí každého člověka.

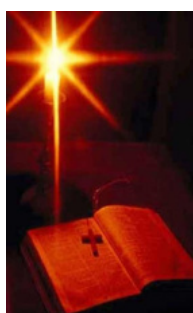
PÁTEK - 15. ZÁŘÍ 2023 - PANNA MARIA BOLESTNÁ

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten

učedník, kterého měl rád, řekl matce: "Ženo, to je tvůj syn." Potom řekl učedníkovi: "To je tvá matka." A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. (Jan 19,25-27)

V září slavíme hned tři mariánské svátky. Před týdnem to byly narozeniny Panny Marie, v úterý jmeniny a dnes si připomínáme Mariiny bolesti. Už samotné jméno Maria má několik interpretací - označuje tu, kterou Bůh velice miluje, má v ní zalíbení, proto je také vyvýšená, hvězda mořská; ale také se dá jméno "Maria" přeložit hebrejsky jako 'moře hořkosti' - proto ji nazýváme Matkou bolestnou. Církevní tradice vypočítává hned sedm bolestí Panny Marie, které mají dát přiměřený výraz těm našim. *Simeonovo proroctví* - "tvou vlastní duší pronikne meč": také naši duši pronikne meč, když nás někdo zklame nebo raní nebo když od nás Bůh žádá něco, co zkrříží naše plány. *Útěk do Egypta* je symbolem cizoty. Cítíme se někdy odmítnutí, cizí, bezejmenní, odsunutí, máme pocit, že jsme na obtíž. *Maria potkává Ježíše na křížové cestě*: často je těžší přihlížet utrpení milovaného člověka, než sám trpět. Vidět třeba jak rakovina někoho šíří, bere veškerou naději. Lidé se velmi často identifikovali s trpící Marií. Ve středověku vznikla celá řada piet, které zpodobují Pannu Marii jako bolestnou matku držící v náručí svého mrtvého syna. V pietě můžeme vidět mateřskou náruč, která i nás obejmě v okamžiku naší smrti. A tak vidíme, že Maria nás může provázet celým našim životem, vždyť ona je jedna z nás. Když půjdeš s Marií, nezbloudíš. Jděme i my s Marií, neboť ona je dobrou průvodkyní životem, který vede do nebeské slávy.

SOBOTA - 16. ZÁŘÍ 2023 - SV. LUDMILA

Ježíš řekl svým apoštolům: "Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdvojit 'syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchyní: lidé z vlastní rodiny se s člověkem znepráteli'. Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho." (Lukáš 6,43-9)

Nepřinesl jsem mír, ale meč. Tento text pochopitelně v souvislosti evangelia připadá divný. Vždyť v proroctvích Starého zákona se označuje Mesiáš jako „Kníže míru“ (Iz 9,6). Když se Kristus narodil, doprovázel ho andělský zpěv: „A na zemi pokoj lidem dobré vůle“ (Lk 2,14). Apoštoly posílá do světa, aby zdravili lidi: „Pokoj vám!“ (Mt 10,12). A před svým odchodem ze světa je ujišťuje: „Pokoj vám zanechávám“ (Jan 14,27). Ale přidává k tomu něco, co nám pomůže pochopit větu o meči: „Ne jako dává svět.“ Jako u jiných pojmů Bible, tak i zde musíme rozlišovat dvojí úroveň:

přirozenou a nadpřirozenou, lidskou a Boží. Mír, máme-li to říci všeobecně, znamená harmonii všech prvků. Palestrinovský kontrapunkt je klasický příklad souzpěvu čtyř hlasů. A přece jej velcí skladatelé nedodrží mechanicky. Vědí, že disharmonie tónů dává pravou hodnotu sladění, které následuje. Čím větší umělec kdo je, tím lépe umí využít těchto disharmonií. Bůh pak je umělec nejvyšší. V jeho kolosální harmonii dějin spásy má harmonické místo i meč, který vzat izolovaně, by rozhodně mír rušil.

Kdo miluje otce nebo matku víc než mne, není mě hoden. V historii staré mnišské literatury je mnoho příkladů, které ukazují, jak doslova a stroze asketi tento příklad brali. Svátý Teodosij Kyjevský nepřipustil k sobě matku, která ho nakonec vypátrala, když utekl z domu do kláštera. Podle tradice Otců pouště se vzkazovalo rodičům těmito slovy: „Chceš mě raději vidět v tomto životě než po smrti?“ Jednomu egyptskému poustevníku řekli, že mu zemřel otec. Dodal suše: „Přestaň se rouhat, můj (pravý) otec je nesmrtelný!“ To je ovšem ve stylu tehdejších životopisů. Pravda, aby vynikla, se podtrhuje příkladem co nejvíce bizarním. Pravda pak je, že všechno pozemské je obrazem nebeského, že tělesné musí dorůstat do duchovního. To platí i v rodinných vztazích. Byzantský autor N. Kabasilas říká, že nám Bůh dal na zemi tak dobré matky, abychom v nich, jako v obraze, snáze pochopili nebeskou matku Marii. Co by nám pak prospěl otec tělesný, kdybychom se neuměli pomodlit: Otče náš, jenž jsi na nebesích? Přirozená láska k rodičům není normálně proti lásce k Bohu. Ale v případě konfliktu dvojí povinnosti má vyšší přednost.

Přišel jsem rozdělit otce a syna, matku a dceru. Nepřátelé člověka jsou jeho domácí. Je tu narážka na proroctví Micheáše (Mich 7,6), který vidí, jak se v posledních dnech Jeruzaléma rozdělí všichni proti všem. Je to ovšem krajní disharmonie, ve které s napětím čekáme, obrátí-li se ještě v soulad. Ale Bůh to jistě dokáže. Kromě toho udávají duchovní autoři i jisté psychologické důvody, proč nám na cestě Boží mohou být největší překážkou právě příbuzní a známí. Duchovnímu vzletu brání to, co nás váže a zbavuje svobodného rozhodnutí. Těžko je rodičům připustit, že se syn chce stát misionářem v dalekých zemích, že nechce založit rodinu, ale stát se řeholníkem. Muž, který má manželku, nemůže následovat sv. Františka z Assisi a zříci se všeho jmění. Je-li Boží povolání pravé, pak se zřídka uskutečnění vyšší dokonalosti obejde bez neporozumění v rodině, ve vlastním prostředí. Ale stává se často, že harmonie v těchto případech se dostaví i brzy. Ti, kteří bránili, se nakonec smíří a podle svých možností i napodobí to, čemu z počátku překáželi.

Hned druhý den po zvolení Josefa Ratzingera papežem přinesla média zprávy o tom, že jeho zvolení způsobilo mezi věřícími rozporuplné reakce. Kromě sympatizantů byli i další věřící, kteří říkali, že kvůli konzervativním postojům papeže, které se týkají kněžského svěcení žen, potratů, euthanází, sňatků homosexuálních párů, si musíme počkat na dalšího papeže, který to bude řešit. Jejich uvažování je však scestné, protože křesťané nemohou "jít s dobou" ve smyslu, že by se jejich myšlení řídilo novinami, časopisy či sociálními sítěmi nebo náladami ve společnosti, které pošlapávají základní mravoučné a věroučné pravdy. Kdyby tomu tak bylo, tak bychom neměli světce, které uctíváme jako vzory křesťanského života a ctností a nežádali je o přímluvu. Svátá Ludmila po svém křtu brala svou víru vážně, Vychovala dva syny, které měla s knížetem Bořivojem. Vychovala i vnuka Václava, který se stal světcem a dobrým panovníkem. Žila a vychovávala sobě svěšené proti duchu tehdejší doby, který byl

zaměřen vyloženě hmotně a požívačně. To ji stálo nakonec život. Kéž bychom i my na přimluvu svaté Ludmily nepodlehli lákadlům a myšlení světa, ale stáli vždy na straně pravdy, kterou je Kristus.

PONDĚLÍ 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 18. ZÁŘÍ 2023

Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna. Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: „Je toho hoden, abys mu vyhověl, protože má náš národ rád a vystavěl nám synagogu.“ Ježíš šel s nimi. Když už byl nedaleko od toho domu, poslal k němu setník přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu `jdi`, a jde, a jinému `přijď`, a přijde, a svému služebníkovi `udělej to`, a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: „Říkám vám: Ani v izraelském (národě) jsem nenašel takovou víru!“ Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdráv. (Lukáš 7,1-170)

Setník si zaslouží, abys mu vyhověl, protože má náš národ rád.

Přenesena do našeho slovníku, situace setníka v Palestině není líbivá. Je to velitel malé okupační jednotky v rybářském centru u jezera. Svou pozicí je proto považován za nenáviděného cizince. To pak z jeho strany snadno vede k pohrdlivému odstupu od těch, na které musí dohlížet. A přece se i v takových situacích najdou lidé, u kterých normální lidské vztahy převládnu nad rasovými a situačními předsudky. Je to známka dobrého mravního postoje. I my se dnes často ocitáme v situacích, že přijdeme do styku s lidmi z jiné skupiny, národnostní, náboženské, politické, která popřípadě i ostře vystupuje proti skupině, ke které patříme my sami. Je to i pro nás zkouška a příležitost ukázat, že lidské osobní hodnoty dovedou být silnější a že vynikne jejich krása.

Vystavěl nám synagogu. Jakého náboženství byl setník? Těžko říci. Rozhodně nepatřil k izraelskému lidu. Ale byl schopen jeho víru respektovat a dokonce ji podporovat, aby se svobodně mohla rozvinout. Takový by měl být podle Druhého vatikánského koncilu postoj dnešních států. Myšlenka konfesionální jednoty ve společnosti patří minulosti. Různá náboženství žijí vedle sebe a mají se respektovat. Stát je proto mimo. Není v jeho pravomoci rozlišovat ve věcech víry. Ale z druhé strany uznává, že každé čestné náboženství je velký přínos pro společnost. Podporuje-li stát umění, sport, turismus, tím spíš musí vycházet vstříc svým občanům v jejich náboženství. Z druhé strany se mají naučit i věřící o tuto podporu stát žádat, poukázat na to, že jsou loajální občané a že jim záleží na tom, aby se jim usnadňoval jejich duchovní vývoj i ve společnosti.

V izraelském národě jsem nenašel takovou víru. Setník uvěřil Ježíši a jeho víra se dává za příklad. To nás vede k zamyšlení o tom, jak vlastně kdo k víře dospěje. Převážná většina lidí ji přejímá jako „dědictví otců“. Je to vyznání předků, rodičů, vychovatelů. Někdy se o tom mluví pohrdlivě, jako by takové náboženství nebylo dost uvědomělé, nebylo svobodně zvolené. Jeden otec nedal křtít děti s odůvodněním, že si samy později vyberou náboženství svobodně. Dalo se mu odpovědět jednoduše: Vybírají se politické strany a zábavné kroužky, ne život. Víra je život, který se předává. Taková byla víra v izraelském národě. Je tu ovšem nebezpečí, že i život zakrní, neroste, a proto nakonec brání k přijetí toho, kdo je cíl víry, osoba Ježíš. Setník došel k víře jinou cestou: respektoval dobro a konal dobře. Takoví lidé často říkají, že nevěří. Ať pokračují v dobrém. Bůh je dříve nebo později k poznání pravého dobra dovede a odmění je vírou.

ÚTERÝ 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. ZÁŘÍ 2023

Ježíš se odebral do jednoho města – jmenovalo se Naim. Šli s ním jeho učedníci a velký zástup. Když se přiblížil k městské bráně, právě vynášeli mrtvého; byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Z města ji doprovázel velký zástup. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se zastavili. Řekl: „Mládenče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid!“ Tato zpráva o něm se roznesla po celém Judsku i po celém okolí. (Lukáš 7,11-17)

Ježíšovi je líto matky zemřelého. Bolest a neštěstí druhého vzbuzuje u normálního člověka pocit lítosti. Zvláště lítostivé bývají děti. Pláčou i nad smrtí zvířat. Jakou hodnotu ten cit má? Podle Solovjova je to velice důležitý projev. Je to projev jednoty lidí mezi sebou i lidského poslání v přírodě: oživovat svět. Jako každý cit ovšem může být i lítost neplodná, nepokračuje a nerozvine se ve skutek a v uvědomění lásky. Neplodné lítosti nezušlechťují, naopak podlamují charakter. Je proto důležité, abychom se pokusili při každém pocitu smutku s bídou druhého přejít k nějakému skutku, alespoň malému a symbolickému. Když vidíme, že skutečně nemůžeme nijak pomoci, ani potěšit slovem, pomodleme se alespoň malou modlitbu, aby pomohl Bůh.

Byl to její jediný syn a ona byla vdova. Lítost se probudí především při úmrtí. Když jde o mladé osoby, bývá nám líto zemřelých. Křesťanství nás učí, abychom jich nelitovali, protože věříme ve věčný život. Lítost se proto přenáší na ty, kteří zůstali, na „truchlící pozůstalé“, zvláště když byl mrtvý oporou jejich života. Při smrti se v rodině scházejí příbuzní a známí, pohřeb bývá den velkého setkání s těmi, kteří jsou nám blízcí. Ale pro věřící to má být i den setkání s Kristem, jak to symbolicky znázorňuje vypravování evangelia o naimské vdově. Duchovní knihy často mívají rozjímání o smrti, ale bývá jednostranné, protože radí myslet na vlastní smrt, která nás čeká. Užitečné však je

zamyslet se při smrti jiných, kteří nás opouštějí. Vždyť člověk touží stále po setkání s někým, kdo by nás nikdy neopustil. To pak může být jenom ten, kdo je věčný, tj. Kristus.

Vzkříšeného Ježíš vrátil matce. Je to zajímavý výraz. Neříká se, že chlapce Ježíš vzkřísil, aby žil, aby rostl, aby vykonal nějakou práci, ale aby se setkal s matkou, kterou, jak se zdálo, navždycky opustil. Setkání s Ježíšem je předzvěst setkání mezi lidmi. I to má být při vzkříšení z mrtvých věčné a nerozlučitelné. V ten den, který bude posledním triumfem Syna člověka, den jeho setkání se všemi lidmi a s celým světem, se obnoví i všechny přetržené lidské vztahy, matky se vrátí dětem, děti matkám, muži ženám, všichni všem. Na konci věků to bude definitivní. Ale už v tomto životě často cítíme předzvěst té velké události. Hříchy nás často rozdělí, rozvadí, odloučí. Setkání s Kristem je ve svátosti smíření. Ta pak má za následek, že se smiřujeme znovu i s lidmi, vracíme se k těm, které jsme ztratili, protože jsme se vzkřísili k novému životu.

STŘEDA 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. ZÁŘÍ 2023

Ježíš řekl zástupům: „Ke komu přirovnám lidi tohoto pokolení, komu jsou podobní? Jsou jako děti, které sedí na tržišti a navzájem na sebe volají: ‘Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, nařikali jsme, a vy jste neplakali.’ Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno, a říkáte: ‘Je blázen.’ Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkáte: ‘Je to žrout a pijan vína, přítel celníků a hříšníků!’ A přece moudrost bude uznána za správnou ode všech rozumných lidí.“ (Lk 7,31-35)

Ke komu mám přirovnat lidi tohoto pokolení. Často se mluví o „dnešním člověku“, o lidech naší doby, našeho pokolení. K. Rahner k tomu poznamenává, že tu jde o jakousi neurčitou abstrakci. Člověk je stále člověk, se svými hlavními lidskými problémy. Ovšem žije a řeší je dnes, má je společně s ostatními lidmi své doby, svého pokolení. Znamená to, že si je vyřeší spolu s ostatními? Mělo by tomu tak být. Stává se bohužel opak. Pomatenost, nedostatek orientace u druhých mívají velký vliv i na jednotlivce. Ten pak podléhá tlaku tzv. veřejného mínění. Tvoří jen oviny, televize, rozhovory na ulici. Není horšího tyрана než toto tzv. veřejné mínění.

Kdo se mu pokusí odporovat, zesměšní jej nebo dokonce prohlásí za nepřítele lidu, národa. Byly doby, kdy se křesťané všemožně snažili o to, aby bylo toto veřejné mínění převážně křesťanské. Hledělo se proto, třeba i násilně, omezit to, co je narušovalo. Dnes si uvědomujeme, že to není možné. Je proto potřeba výchovy ke křesťanské dospělosti, samostatnosti úsudku, abychom dovedli dát přednost Kristu před tím, co říkají lidé.

Je pomatený, je pijan, atd. Všeobecnému mínění doby odporoval sv. Jan Křtitel i Ježíš. Jaký byl tedy úsudek o nich mezi lidmi? Jsou pomatení. Chesterton píše vtipně, že přijde doba, kdy budou blázni držet normální lidi zavřené ve zvláštních ústavech. Je to typicky chestertonovská ironie, která zachycuje základní prvek skutečnosti. Všeobecné mínění totiž vytváří jistou normu jednání a myšlení. Kdo se od ní odkloní, není normální. Za takového bychom považovali např. člověka, který by začal chodit po ulici v napoleonské

uniformě. Všichni lidé pracují, aby si vydělali peníze, aby si zajistili budoucnost. Mezi ně však přijde někdo, kdo prohlásí, že jsou naopak blahoslavení, šťastní ti, kdo všechno pozbyli, kdo jsou chudí. Podle mínění světa nemůže být takový učitel normální, nebo je pod omamným vlivem alkoholu. Jsou tedy křesťané normální? Abychom byli, musíme především změnit normu, podle které soudíme, tj. vzít za svou normu Krista a ne světa.

Jsou jako děti, které si hrají. Ježíš mluví přísně o těch, kdo otevřeně zavrhnou jak jeho, tak i Jana Křtitele. Ale to nebyli všichni. Když Jan kázal, hrnuly se k němu do pouště zástupy lidí. I Ježíš měl jako kazatel velký úspěch, mluvil z loďky i na hoře. Evangelisté nám jeho řeči podávají ve zkrácené formě, ale musely být velmi dlouhé. Lidé tedy na Ježíšových ústech lpěli a projevovali nadšení. Bohužel to byl úspěch krátký. Přirovnávají se tedy k dětem, které si hrají. Povrchnost náboženských dojmů se vyskytuje ve všech dobách. Ale zvláště jsou tomu nebezpečí vystaveni lidé v periodách velkých změn. Taková byla doba Kristova. Ale taková je generace naše. Náboženská vyznání i sekty se prolétají, mladí lidé slyší o Kristu, o Rama Krišnovi, o sektě Moon. Upoutá je líbivost kazatelů, ale nakonec se všechno stane jenom ukrácením dlouhé chvíle. Ježíšova slova jsou život a s životem si nesmíme hrát.

Sledovali jste jistě svého času pořad *Chcete být milionářem*. Hned na začátku bylo deset soutěžících, ale pouze jeden zasedl na horké křeslo, kde dostával otázky a kolik jich uhodl, tolik vyhrál peněz. Jeden z těch deseti se vyšel podle toho, jak rychle seřadil 4 různé věci ve správném pořadí, uspěl v tzv. rozstřelu. Představte si, že jste na začátku takové soutěže a teď by byla otázka: seřadíte různá povolání od nejdůležitějšího k méně důležitému: technik, učitel, lékař, kněz. Co myslíte, jak by to dopadlo? Lékař - učitel - technik - kněz. Pro věřícího člověka je ovšem kněz na prvním místě. Četl jsem takový článek o jednom knězi, který předtím byl lékařem. Když se ho ptali, proč se vzdal lékařské kariéry, řekl, že vždy si uvědomoval omezenost medicíny - lékař pomáhá lidem; mnozí se uzdraví, jiní zemrou. Naproti tomu lidská duše je nesmrtelná. Kněz se stará o duši a tedy léčení duše je mnohem důležitější. Sám kněz je však pouhým služebníkem Krista, který léčí, uzdravuje duše. Každý kněz je jiný. My jsme slyšeli, jak lidé hodnotili duchovní vůdce, kterými byli sv. Jan Křtitel a Pán Ježíš. Jan jim připadal moc přísný, strohý, asketický - víte, co jedl? Pán Ježíš jim připadal zase moc světský - žrout a pít. To byla charakteristika lidí, kteří hledali chyby a přitom zapomínali, co jim říkají, podle čeho mají žít. Mohu vám říci, že do svých 18 let jsem poznal několik kněží - kaplanů, farářů -, kteří se ve farnosti střídali. Každý byl naprosto jiný, ale všichni nám hlásali Krista a vedli nás k němu, každý podle svých možností. A tak se máme dívat i my na kněze - na to, co skrze ně nám Bůh dává: učí nás o Kristu, vysluhují svátosti, dávají nám zkrátka to nejpodstatnější, co potřebujeme. Představte si, že se nám bude v obchodě líbit nějaká věc. Půjdeme si ji koupit a je nám jedno, jestli nám ji prodá mladá, milá prodavačka anebo už nějaká nesympatická, stará, mračící se paní. Stejně tak je tomu i s námi kněžími. Nemáme hledět na kněze jako na osobu, ale na to, co nám zprostředkuje. Pak najdeme i správný postoj k nim. Budeme mít takové kněze, jaké si vymodlíme, jaké si zasloužíme.

ČTVRTEK - 21. ZÁŘÍ 2023 - SV. MATOUŠ, APOŠTOL A EVANGELISTA

Když Ježíš šel ze svého města, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v jeho domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a s jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: ‘Milosrdenství chci, a ne obět.’ Nepřišel jsem totiž povolát spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,9-13)

Uviděl, jak v celnici sedí člověk, který se jmenoval Matouš.

Americké přísloví tvrdí, že člověk dělá nejlépe to, co mu jde nejnanejšeji. Proto se hledí objevit přirozené sklony dítěte při psychologických zkouškách, které mají usnadnit volbu povolání. Bylo by nerozumné poslat na konzervatoř někoho, kdo nemá hudební sluch. Ale nepovede se tuze ani studium matematiky inteligentnímu chlapci, nemá-li ani trochu zájmu. Biblická povolání však těmto principům neodpovídají. Jsou nepředvídaná, psychologicky nepřipravená. Alespoň tak vypadají navenek. Matouš, finanční úředník, publikán, není člověk, který by hledal Boží království. Vždyť byl ve službě světa. Když šel Ježíš okolo, ani ze zvědavosti se nezvedl, aby si prohlédl proroka, o kterém se tolik mluvilo. A přece právě u něho se Ježíš zastavil a povolal si ho za učedníka. Byl to on, kdo později napsal evangelium a byl si plně vědom, že to nebyl jenom on, že to byl Bůh, který ho použil k hlásání pravdy Kristovy.

"Pojď a následuj mě!" Sv. Brigita, která se vžívala do scén evangelia, si představuje ve Zjeveních sv. Matouše, který tu sám vypravuje o svém povolání: „Měl jsem v této chvíli pevnou vůli už nikoho neoklamat a hledal jsem cestu, jak bych se zbavil svého dosavadního zaměstnání, abych mohl sloužit z celého srdce Bohu samému. Když Ježíš mluvil, slovo, kterým mě volal, mě zapálilo jak oheň. Jeho řeč mi zněla tak krásně, že jsem už na bohatství ani nepomyslel, připadalo mi jako sláma. Bylo mně do pláče, ale současně jsem cítil radost z toho, že Bůh dokázal povolát a dát milost takovému hříšníkovi. Šel jsem tedy s Pánem, všechna jeho slova mně pronikala do srdce, chutnala mi jako nejsladší pokrm.“ Můžeme vidět v tomto úryvku pěknou ilustraci k tomu, co učí Origenés o slovech Ježíšových. Jsou Boží, mají tedy moc a sílu přetvořit toho, kdo je přijme.

Přišlo mnoho celníků a hříšníků ... Zprávou o svém obrácení uzavírá sv. Matouš řadu vypravování o Ježíšových zázracích, které končí uzdravením ochrnutého (Mt 9,1-8). Obrátit, změnit srdce lidí je totiž největší zázrak, který Ježíš koná. Je to hlavní téma prvního evangelia: lidé se setkávají s Kristem a toto setkání je úplně změněné. Lidé, kteří milovali svět, začínají vidět krásu Boží pravdy a nadchnou se pro ni. Pokud jde o samého Matouše, všiml si sv. Petr Chrysolog rozdílů mezi ním a druhým celníkem, tj. Zacheem. Ten si vylezl na strom, aby uviděl Ježíše, když půjde okolo. Byl tedy přinejmenším zvědavý. Matouš píše sám o sobě, že seděl v celnici. A přece se v Božím království často stane, že mu jsou nejbližší ti, o kterých myslíme, že jsou na opačném pólu. Když se církev

modlí za obrácení hříšníků, je si vědoma, že právě tato modlitba mívá zvláštní nečekanou sílu. Vždyť je inspirována láskou a je podle Boží vůle, dodává sv. Jan Zlatoústý.

Z velkého hříšníka se stává světec. Ta slova platila třeba o sv. Augustinovi, ale také i o dnešním světci, sv. Matoušovi. Jako celník totiž patřil k té nejhorší sortě lidí, která se vyznačovala touhou po penězích a vůbec zbohatnutí, a to na úkor svých nejbližších. Výběrčí daní, poplatků a cel nebyl jistě nikde nikdy v oblibě, zvláště když se tyto peníze odevzdávali utlačovatelům židů, tedy Římanům. Díky tomuto povolání jistě ztratil Matouš vážnost mezi slušnými lidmi a jistě ho to mrzelo, možná ani nevěděl, jak se z této situace dostat. A tu přichází Ježíš. Ve vhodnou chvíli, správným slovem získává Matouše, přivádí ho na správnou cestu a on se stává nejen horlivým apoštolem, ale i evangelistou, který napíše nejjobsažnější a nejpodrobnější evangelium, z něhož čteme pravidelně při bohoslužbách. Přistupujme i my k jeho naslouchání nebo při četbě doma s takovým postojem, že je to sám Ježíš před námi, který k nám mluví. nebo, jak píše bl. Charles Foucauld: "Pro každého je v Písmu svatém věta, kterou Duch svatý nechal napsat zvláště pro něho". Jediná věta "pojď za mnou" učinila z Matouše světce! Tak mocní je Boží slovo. Kéž i my k němu takto přistupujeme.

PÁTEK 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 22. ZÁŘÍ 2023

Ježíš chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním Dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku. (Lk 8,1-3)

Ježíš chodil od města k městu, od vesnice k vesnici. Všechna náboženství věří v božstvo, i filosofickou úvahou se dojde k poznání Boha, první příčiny všeho, co existuje. A přece je velký rozdíl mezi bohy pohanskými a Bohem v biblickém zjevení. Řečtí bohové bydleli na vysokém Olympu a jejich svatyně byly na vrcholcích pahorků. Kdo chtěl přijít s nimi do styku, aby je o něco prosil, musel chodit za nimi, vystupovat do kopce. Bůh Izraele měl bydliště v nejvyšším nebi, ale v celých dějinách se zjevuje jako ten, který mezi svůj lid sestupuje. Bible nám nevypravuje o lidech, kteří hledají Boha, ale naopak o Bohu, který hledá lidi. Když se pak Bůh stal člověkem, chodil od města k městu. Jeho činnost pak pokračuje v církvi, která po věky hledá lidi, přichází k nim ve jménu toho, kdo jí dal to poslání. Rovněž i my, kteří jsme členové jeho mystického těla, jsme posláni chodit za lidmi, abychom je spasili.

Kázal a hlásal radostnou zvěst. Řecké slovo evangelium skutečně znamená v překladu radostnou zvěst. Radostné poselství může být ovšem různého druhu. Pro studenta to bude

zpráva, že dobře dopadly zkoušky. V těžkých dobách vojny je radostné slyšet, že skončila válka. Židé, kteří žili v očekávání Mesiáše, se mohli všichni potěšit, když slyšeli, že se přiblížilo Boží království. Radost je psychologický stav, který je důležitý pro život. Utrvuje nás v přesvědčení, že nežijeme a nepracujeme nadarmo, že všechno jde a směřuje k cíli. Proto má být charakteristickou vlastností křesťanů. Sv. Filip Neri často opakoval, že „smutný svatý by byl opravdu smutným svatým“. Ústy by říkal, že věří, ale obličej by vyzařoval pochybnosti a nedůvěru. Smutek naopak zařazovali duchovní autoři mezi nebezpečné neřesti, které podlamují síly, a kazí práci. Vědí to ostatně všichni lidé, proto se hledí sami a jeden druhého potěšit: slovy, vtipy, povzbuzením apod. Je to užitečné, ale je to cosi jako aspirin při bolení hlavy. Pomůže na chvíli. Opravdovou radost máme, jenom když vidíme, že věci jdou a že má život smysl. To přesvědčení však může dát jenom pevná víra v Boha.

O Božím království. Je radost totéž co štěstí? Má šťastný člověk jenom radostné okamžiky? Problém se nedá řešit jenom psychologicky. Bible užívá proto raději slova „blažený“, „blahoslavený“. Tak začínají žalmy: „Blažený člověk, který se bojí Pána“ (Žl 1,1), tak začíná i Kristovo kázání na hoře, tzv. osmero blahoslavenství (Mt 5,1n). Exegeté tvrdí, že ten výraz v hebrejštině znamená něco podobného jako jistotu, že jdeme po správné cestě. Ta ovšem může být kamenitá, může nás zastihnout déšť, někdy i cesta unavuje, ale člověk se nevrátí, nezahne jinam, protože ví, že jde správně. Tato jistota je ovšem radostná zvěst, když se spojí s cílem, ke kterému jsme stvořeni, a který cítíme v hloubce srdce, ve všech skrytých přáních. Je to Boží království, tj. uskutečnění všeho dobrého a krásného, po čem toužíme.

V evangeliu bylo řečeno, že Ježíšovými společníky nebyly výlučně apoštolové, tedy muži, ale také ženy, a to ne jedna, ale hodně. Právě Kristus a vůbec křesťanství přispělo k zrovnoprávnění postavení žen a mužů, a to že nemohou stát za oltářem není nějakou diskriminací, ale vychází to z kristova ustanovení. Vy ženy jste však nezastupitelné na poli úklidu, výzdoby, charity, katecheze a jste to vlastně vy, které přicházíte vždy ve větším počtu než muži na mši svatou. Vaším vzorem má být Panna Maria - pokorná služebnice, která konala i ty nejobyčejnější práce (i když byla Matkou Boží) s ládkou a odevzdaností do vůle Boží. Tedy muži, stejně jako ženy, zkrátka všichni máme hlásat evangelium mezi lidmi. Chodit mezi ně. Evangelium znamená "radostná zvěst" a tu mohou hlásat jen křesťané, kteří sami mají radost v srdci a doslova ji vyzařují. Být hlasatelem znamená být nejprve nositelem radosti. Kéž je na nás vidět, že jsme velikonočními lidmi, nad všechno povzneseni, ale krácející za svým velkým cílem.

SOBOTA 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 24. ZÁŘÍ 2023

Když se (k Ježíšovi) sešel velký zástup a z mnoha měst k němu přicházeli, promluvil v podobenství: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé zrno na okraj cesty; bylo pošlapáno a ptáci ho sezobali. Jiné padlo na skálu; vzrostlo sice, ale pak uschlo, protože nemělo vláhu. Jiné

zrno padlo do trní; trní vzrostlo zároveň s ním a udusilo ho. Jiné padlo na dobrou půdu; vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ A důrazně prohlásil: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství znamená. Odpověděl jim: „Vám je dáno znát tajemství Božího království, ale ostatním jen v podobenstvích, aby se dívali, ale neviděli, slyšeli, ale nerozuměli'. Toto podobenství znamená: Semeno je slovo Boží. Na okraji cesty, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, potom však přichází ďábel a bere jim to slovo ze srdce, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. Na skále, to jsou ti, kdo s radostí slovo přijmou, když ho slyší, nemají však kořen; na chvílku uvěří, ale v době pokušení odpadají. Co padlo do trní, to jsou ti, kdo ho vyslechnou, ale pak jdou a dusí ho starostmi, bohatstvím a požitky, takže nedozrají k užitku. Co je pak v dobré půdě, to jsou ti, kdo to slovo vyslechlí a uchovávají ho v dobrém a upřímném srdci a s trpělivostí přinášejí užitek.“ (Lk 8,4-15)

Rozsévač šel sít semeno. Už jsme zvyklí na koloběh přírody. Neudivuje nás ten podivuhodný jev, jak ze semena vyrůstá rostlina, která pak zase přežívá v semenu, které zplodila. Semenem se ovlivní tvárnost přírody. Pole se zaplní klasy toho druhu obilí, které jsme tam zaselí. Je velký rozdíl mezi polem, které je neobdělané a lánem pěstované pšenice. Podobenství přirovnává k poli náš vnitřní život, duši a její reakce. Bůh se tu jeví jako dobrý hospodář, který ji nenechává ladem, ale stále ji osívá. Děje se to ve formě inspirací, vnuknutí k dobrému. Přicházejí často. Banálně jim říkáme „nápady“: „Napadlo mě, že bych mohl...“ Je ovšem i mnoho nápadů nesmyslných nebo vyloženě zlých. Ale naučíme se rozlišovat. I zlo i dobro začíná myšlenkou. Zahradník obchází denně záhony, které osil. Poznává plevel už podle prvního lístku a lehce jej vytrhne, ponechává to, co má růst. Podobně si máme počínat s myšlenkami, které nám přicházejí.

Semeno je slovo Boží. Semeno přichází zvenčí, ale v půdě zapustí vlastní kořeny. Myšlenky, které k nám přicházejí, jsou jako slova. Často je doopravdy někdo vyslovil. Lidé nás povzbuzují k práci, k zábavě, k dobrému i ke zlému. Bible nás učí, že k nám mluví i Bůh, přímo i nepřímo. Vždyť sám Ježíš se jako Syn Otce nazývá Slovem, a to Slovo se stalo tělem (Jan 1,14), člověkem, který v evangeliu mluví lidskou řečí. Órigenés to vysvětluje názorně. I my, když mluvíme s malými dětmi, užíváme jenom těch slov, kterým ony mohou porozumět. Dokonce napodobíme i dětskou výslovnost, „žvatláme“ s maličkými. Podobně jedná i Bůh s námi. Zjevuje nám svá tajemství ve slovech naší lidské řeči. Jsou to proto výrazy obrazné, někdy jenom pouhé náznaky. Ale protože jsou to jakoby semena, jsou určena k růstu, k stále hlubšímu a hlubšímu pochopení.

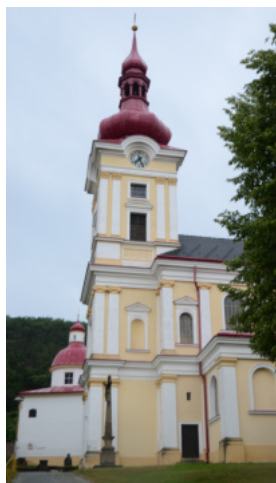
V dobrém a poctivém srdci přináší užitek. Jenom zkušený zahradník pozná už na semenu, jaká květina z něho vyrostě. Ví také, jakou vyžaduje půdu, aby se setba vydařila. Bůh je, lidsky řečeno, zkušený. Ví, jaké myšlenky nám má vnuknout. Považuje naše srdce za velmi dobrou půdu. My sami o sobě často zapochybujeme, ale Bůh má o nás vysoké mínění. Ví, že je každý člověk schopen dobrých skutků a může jich v životě vykonat velice mnoho. Skauti mají pravidlo, že mají udělat každý den alespoň jeden. Do roka jich je tedy 365. A to je povinnost minimální. Když pak uvážíme, že každé dobro přetváří nejenom nás, ale i naše okolí a celý svět, nepotřebujeme být pesimisty. Dobrého jsou schopni i ti, kdo jsou slabí i nemocní, kdo nemají šťastnou povahu. Každá půda může dát růst pěknému květu.

Poslední léta jsou poznamenána prudkým rozvojem vědy a techniky. Zvláště vy starší to můžete posoudit. Takové vymoženosti, které máte dnes byly možná ve vašem mládí jenom snem nebo vám vůbec nepřišly ani na mysl a dnes je to skutečnost. Paradoxem však je, že s rozvojem techniky nejde ruku v ruce rozvoj osobnosti člověka. Lidé jsou totiž pořád stejní. Stále se někde bojuje, vraždí, lidé se podvádějí, kradou, roste kriminalita mládeže a vlastně všechny druhy neřestí se páchají v každé době. Proč tomu tak je nám jasné: evangelium člověk nepřijímá do svého nitra. Semeno Božího slova dopadá stále na okraj našeho srdce, ale nepadne do nitra. Jak je to se mnou? V evangeliu máme 4 skupiny posluchačů. Naším cílem má být, abychom patřili do té skupiny poslední - úrodná půda - slovo slyší a zachovávají. Tedy nenechat se odradit svými slabostmi, hmotnými starostmi či nepochopením ze strany bližních, ale trpělivě jít dopředu. Kromě toho, že jsme posluchači Božího slova, máme být i jeho hlasateli. Setkáváme se však na každém kroku s lidskou lhostejností, lidé pohrdají duchovními věcmi a tedy i Božím slovem. Připadá nám to jako házení hrachu na stěnu, ale nepodléhejme malomyslnosti. I když se nám jeví srdce lidí ne jako úrodná půda, ale spíše se jedná o tvrdou betonovou dlažbu, přece jen i mezi dlaždicemi či ve škvírách betonových panelů se objeví nějaká tráva či květina. Nic tedy není marné!

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

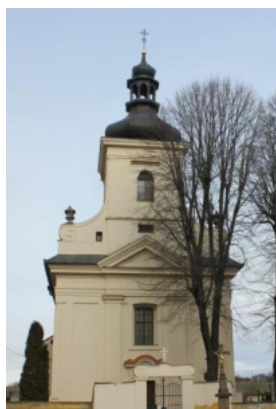
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE

NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

NADŠENÍ PRO EVANGELIZACI: APOŠTOLSKÁ HORLIVOST VĚŘÍCÍHO. *Svědkové: Svatá Mary MacKillop*

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 28. června 2023)

Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ (Ježíš) se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

(Mk 9,33.35-37)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V tom dnešním horku musíme být trochu trpěliví. Děkuji vám, že jste i v tomto vedru a slunci přišli, a děkuji vám za návštěvu.

V této řadě katechezí o apoštolské horlivosti potkáváme některé příkladné postavy mužů a žen z každého času a místa, kteří vydali život za evangelium. Dnes se vydáme daleko, až do Oceánie, světadílu tvořeného množstvím velikých a malých ostrovů. Brzy se na nich uchytila víra v Krista, kterou do oněch krajů přinesli mnozí evropští přistěhovalci, a vydala hojné ovoce (srov. posynodální apoštolská exhortace *Ecclesia in Oceania*, 6). K těmto plodům náleží jedna výjimečná řeholnice, sv. Mary MacKillopová (1842-1909), zakladatelka sester sv. Josefa od Nejsvětějšího Srdce, která svůj život zasvětila intelektuálnímu a náboženskému vzdělávání chudých lidí z australského venkova.

Mary MacKillopová se narodila poblíž Melbourne rodičům, kteří do Austrálie emigrovali ze Skotska. Jako mladá dívka cítila, že ji Bůh volá, aby mu sloužila a svědčila o něm nejen slovy, ale především životem proměněným Boží přítomností (srov. *Evangelium gaudium*, 259). Podobně jako Marie Magdaléna, která se jako první setkala se zmrtvýchvstalým Ježíšem a byla jím poslána, aby tuto zprávu přinesla učedníkům, byla i Mary přesvědčena, že je poslána šířit radostnou zvěst a přitahovat ostatní lidi k setkání s živým Bohem.

Moudře vykládala znamení doby a uvědomila si, že nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je výchova mládeže, neboť si byla vědoma toho, že katolická výchova je formou evangelizace, a to významná forma evangelizace. Jestliže tedy lze říci, že „každý světec je posláním a Otcovým plánem, jak v daném dějinném okamžiku zrcadlit a ztělesňovat určitý aspekt evangelia“ (apoštolská exhortace *Gaudete et exsultate*, 19), u Mary MacKillopové se to projevilo zejména zakládáním škol.

Podstatným rysem jejího nadšení pro evangelium byla péče o chudé a o lidi, žijící na okraji společnosti. A to je velmi důležité: na cestě ke svatosti, která je cestou křesťanskou, jsou chudí a lidé na okraji společnosti protagonisty a člověk nemůže postupovat ve svatosti, pokud se jim tak či onak nevěnuje. Tito lidé, kteří potřebují Boží pomoc, také Boží přítomnost přinášejí. Jednou jsem četl větu, která mě zasáhla; zněla takto: „Hlavním hrdinou dějin je žebrák. Žebráci jsou ti, kdo upozorňují na nespravedlnost, která je velkou nouzí tohoto světa“. Utrácejí se peníze na výrobu zbraní, a nikoli na výrobu potravin... A nezapomínejte: není svatosti, pokud se tak či onak nestaráme o chudé, o potřebné, o ty, kteří jsou tak trochu na okraji společnosti. Tato péče o chudé a lidi na okraji společnosti vedla Mary k tomu, aby se vydala tam, kam jiní nechtěli nebo nemohli jít. Dne 19. března 1866, na svátek svatého Josefa, otevřela první školu na malém jihoaustralském předměstí. Následovalo mnoho dalších škol, které spolu se svými spolusestrami založila ve venkovských komunitách v Austrálii a na Novém Zélandu. Škol přibývalo, protože toto činí apoštolská horlivost: rozmnožuje díla.

Mary MacKillopová byla přesvědčena, že smyslem vzdělávání je celistvý rozvoj člověka jako jednotlivce i jako člena společenství a že to vyžaduje moudrost, trpělivost a lásku každého učitele. Vzdělávání ve skutečnosti nespočívá v tom, že si člověk naplní hlavu idejemi, nikoli, nespočívá pouze v tomto. V čem spočívá vzdělávání? V tom, že doprovází a povzbuzuje studenty na cestě lidského a duchovního růstu a ukazuje jim, jak přátelství se Zmrtvýchvstalým Ježíšem rozšiřuje srdce a polidšťuje život. Vzdělávat znamená pomáhat člověku, aby dobře myslel, dobře cítil – což je jazyk srdce – a dobře konal, což je jazyk rukou. Tato vize je plně aktuální i dnes, kdy cítíme potřebu výchovného spolenectví, které by dokázalo sjednotit rodiny, školy a celou společnost.

Horlivost Mary MacKillopové pro šíření evangelia mezi chudými lidmi ji přivedla také k dalším dobročinným dílům, počínaje „Domem Prozřetelnosti“, který byl otevřen v Adelaide a sloužil k přijímání starých lidí a opuštěných dětí. Mary měla velkou víru v Boží prozřetelnost: vždy důvěřovala tomu, že se Bůh v každé situaci postará. To ji však neušetřilo obav a těžkostí, které z jejího apoštolátu vyplývaly, a Mary k nim měla dobrý důvod: musela platit účty, jednat s místními biskupy a kněžími, řídit školy a starat se o odbornou a duchovní formaci svých sester; a později i o své vlastní zdravotní problémy. Navzdory tomu všemu však zůstala klidná a trpělivě nesla kříž, který je nedílnou součástí misie.

Při jedné příležitosti, na svátek Povýšení svatého kříže, Mary řekla jedné ze svých spolusester: „Má dcero, po mnoho let jsem se učila milovat kříž“. Nevzdávala se ani ve chvílích zkoušek a temnoty, kdy odpor a odmítání oslabovaly její radost. Jak vidíte, všichni svatí narazili na odpor, dokonce i uvnitř církve, což je zvláštní. I ona prožila odmítnutí. Zůstala však přesvědčena, že i když jí Hospodin přiděloval „chléb nepřátel a vodu utiskovatelů“ (srov. Iz 30,20), brzy odpoví na její volání a zahrne ji svou milostí. Toto je tajemství apoštolské horlivosti: neustálý vztah s Pánem.

Bratři a sestry, kéž misionářské učenictví svaté Mary MacKillopové, její tvůrčí odpověď na potřeby církve její doby, její úsilí o celistvou formaci mladých lidí inspiruje nás všechny, kteří jsme dnes povoláni, abychom byli kvasem evangelia v naší rychle se měnící společnosti. Ať její příklad a přímluva podporují každodenní práci rodičů, učitelů, katechetů a všech vychovatelů pro dobro mladých lidí a pro lidštější a nadějnější budoucnost.

Hlásání mateřskou řečí: Svatý Juan Diego, posel Panny Marie Guadalupské

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 23. srpna 2023)

V ten čas se Ježíš ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.

(Mt 11,25-27)

Sousoší ve vatikánských zahradách, připomínající zjevení Panny Marie v Guadalupe, dar mexického národa papeži Janu Pavlu II., Anni Paulini Peregrinatio, 27. 6. 2009.

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Na naší cestě za znovuobjevením nadšení pro hlásání evangelia, za poznáním, jak se apoštolská horlivost, toto nadšení pro hlásání evangelia vyvíjelo v dějinách církve - na této cestě se dnes podíváme do Ameriky. Zde má evangelizace stále živý zdroj: Guadalupe. Je to živý pramen. Mexičané mají štěstí! Evangelium tam samozřejmě přišlo už před těmito zjeveními, ale bohužel ho provázely i světské zájmy. Místo cesty inkulturace se příliš často šlo cestou ukvapeného přesazování a vnucování předem daných modelů - například evropských -, což znevažovalo původní obyvatelstvo. Naproti tomu Panna Maria Guadalupská se zjevuje oblečená v oděvu domorodců, mluví jejich jazykem, přijímá a miluje místní kulturu: Maria je Matka a pod jejím pláštěm najde místo každé dítě. V ní se Bůh stal tělem a skrze Marii se nadále vtěluje do života národů. Panna

Maria totiž hlásá Boha v tom nejvhodnějším jazyce, totiž v jazyce mateřském. A také k nám Panna Maria promlouvá mateřským jazykem, tím, kterému dobře rozumíme. Ano, evangelium se předává v jazyce matek. A já bych chtěl poděkovat mnoha matkám a babičkám, které ho předávají svým dětem a vnoučatům: víra se předává se životem, proto jsou matky a babičky prvními hlasatelkami. Tleskejme matkám a babičkám! A evangelium se předává, jak ukazuje Maria, v prostotě: Panna Maria si vždy vybírá prosté lidi, na kopci Tepeyac v Mexiku i v Lurdech a Fatimě: mluví k nim, mluví ke každému z nich, jazykem vhodným pro všechny, jazykem srozumitelným, jako byl Ježíšův. Zastavme se tedy u svědectví svatého Juana Diega, který je poslem, je to chlapec, je to domorodec, který přijal Mariino zjevení: posel Panny Marie Guadalupské. Byl to pokorný člověk, domorodec z lidu: spočinul na něm pohled Boha, který rád koná zázraky skrze maličké. Juan Diego

přišel k víře již jako dospělý a ženatý. V prosinci 1531 mu bylo asi 55 let. Na cestě spatří na kopci Matku Boží, která ho něžně oslovuje - a jak ho Panna Maria nazývá? "Můj malý milovaný synu Juanito" (Nican Mopohua, 23). Pak ho posílá k biskupovi, aby ho požádal, aby tam, kde se zjevila, postavil chrám. Juan Diego, prostý a ochotný, jde s velkorysostí svého čistého srdce, ale musí dlouho čekat. Nakonec promluví k biskupovi, ale ten mu neuvěří. Někdy jsme my biskupové... Znovu se setkává s Pannou Marií, která ho utěšuje a žádá ho, aby to zkusil znovu. On se vrací k biskupovi a po velkém úsilí se s ním setkává, ale biskup ho po vyslechnutí propouští a posílá za ním své lidi, aby ho sledovali. Zde je pak únava, zkouška hlásání: navzdory horlivosti přichází nečekané, někdy i od samotné církve. K hlásání totiž nestačí svědčit o dobru, je třeba umět snášet zlo. Nezapomínejme na to: k hlásání evangelia nestačí svědčit o dobru, ale je třeba umět snášet zlo. Křesťan koná dobro, ale snáší zlo. Obojí jde ruku v ruce, takový je život. I dnes, na tolika místech, vyžaduje inkulturace evangelia a evangelizace kultur vytrvalost a trpělivost, vyžaduje nebát se konfliktů, neztrácet srdce. Mám na mysli země, kde jsou křesťané pronásledováni, protože jsou křesťané a nemohou své náboženství praktikovat dobře a v míru. Juan Diego, znechucený tím, že ho biskup odmítal, žádá Pannu Marii, aby ho uvolnila a jmenovala někoho váženějšího a schopnějšího, než je on, ale je vybízen, aby vytrval. Při hlásání je vždy riziko určité kapitulace: jedna věc se nedaří a člověk couvne, znechutí se a možná se uchýlí k vlastním jistotám, do malých skupinek a k nějakým intimistickým pobožnostem. Na druhé straně Panna Maria nás sice utěšuje, ale zároveň nás nutí jít kupředu, a tak nás nechává růst, jako dobrá matka, která, zatímco sleduje kroky svého dítěte, uvádí ho do výzev světa.

Takto povzbuzen se Juan Diego vrací k biskupovi, který ho žádá o znamení. Panna Maria mu ho slibuje a utěšuje ho těmito slovy: "Ať se tvá tvář, tvé srdce netrápí: [...] Nejsem tu snad já, která jsem tvá matka?" (ibid., 118-119). Je to krásné, tohle, Panna Maria mnohokrát, když jsme v opuštěnosti, ve smutku, v těžkostech, říká i nám, v našem srdci: "Copak tu nestojím já, která jsem tvá matka?". Vždycky je nám nablízku, aby nás utěšila a dala nám sílu jít dál. Pak ho požádá, aby šel na vyprahlý vrchol kopce natrhat květiny. Je zima, ale Juan Diego najde několik krásných, vloží je do svého pláště a nabídne je Matce Boží, která ho vyzve, aby je odnesl biskupovi jako důkaz. Diego jde, trpělivě čeká, až na něj přijde řada, a nakonec v přítomnosti biskupa rozepne svou tilmu - tou se domorodci přikrývali -, rozevře tilmu a ukáže květy a hle: na látce pláště se objeví obraz Panny Marie, té mimořádné a živé, kterou známe a v jejíchž očích jsou dodnes otisknuty pohledy tehdejších protagonistů. Zde je Boží překvapení: když je ochota a když je poslušnost, může Bůh vykonat něco nečekaného, v čase a způsobem, který nemůžeme předvídat. A tak byla svatyně, kterou si Panna Maria přála, postavena a dnes ji můžeme navštívit. Juan Diego všeho zanechává a se svolením biskupa věnuje svůj život svatyni. Přijímá poutníky a evangelizuje je. To se děje v mariánských svatyních, cílech poutí a místech hlásání, kde se každý cítí jako doma - protože je to dům Matky - a prožívá stesk po domově, tedy nostalgii po místě, kde je Matka, kde je nebe. Tam je víra přijímána prostým způsobem, opravdovým, lidovým způsobem a Panna Maria, jak řekla Juanu Diegovi, naslouchá našemu volání a uzdravuje naše bolesti (srov. tamtéž, 32). Učíme se toto: když jsou v životě těžkosti, jdeme k Matce; a když je život šťastný, jdeme k Matce, abychom se o to také podělili. Potřebujeme chodit do těchto oáz útěchy a milosrdenství, kde se víra vyjadřuje mateřským jazykem; kde skládáme námahu života do náruče Panny Marie a vracíme se do života s pokojem v srdci, snad s pokojem dětí.

Modlit se a sloužit s radostí: Kateri Tekakwitha, první světice severní Ameriky

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 30. srpna 2023)

Hled'te, ať nikdo nikomu neoplácí zlým za zlé, ale usilujte vždycky o dobro mezi sebou i ke všem. Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.

(1 Soluňanům 5,15-18)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V pokračování naší katecheze na téma apoštolské horlivosti a nadšení pro hlásání evangelia se dnes podíváme na svatou Kateri Tekakwithu, první domorodou Severoameričanku, která byla kanonizována. Narodila se kolem roku 1656 ve vesnici na severu státu New York jako dcera nepokřtěného náčelníka kmene Mohawků a algonkinské křesťanské matky, která Kateri naučila modlit se a zpívat Bohu chvalozpěvy. Mnozí z nás byli s Bohem poprvé obeznámeni

také ve svých rodinách, zejména díky našim matkám a babičkám. Tak začíná evangelizace, a skutečně, nezapomínejme na to, že víru vždy předávají v mateřtině matky a babičky. Víra se musí předávat v mateřtině a my jsme ji v tomto nářečí dostali od našich matek a babiček. Evangelizace často začíná tímto způsobem: jednoduchými, malými gesty, jako když rodiče pomáhají svým dětem naučit se mluvit s Bohem v modlitbě a vyprávějí jim o jeho velké a milosrdné lásce. A tímto způsobem byly položeny základy víry pro Kateri a často i pro nás. Dostala je od své matky v dialektu, v dialektu víry.

Když byly Kateri čtyři roky, postihla její lid těžká epidemie neštovic. Oba její rodiče a mladší bratr zemřeli a samotné Kateri zůstaly jizvy na tváři a problémy se zrakem. Od té doby musela Kateri čelit mnoha obtížím: jistě těm fyzickým kvůli následkům neštovic, ale také nepochopení, pronásledování a dokonce i výhrůžkám smrti, které zažila po svém křtu o velikonoční neděli roku 1676. To vše v Kateri vzbudilo velkou lásku ke kříži, vrcholnému znamení lásky Krista, který se za nás vydal až do konce. Svědectví evangelia není jen o tom, co se líbí; musíme také umět trpělivě, s důvěrou a nadějí nést své každodenní kříže. Trpělivost tváří v tvář těžkostem, křížům: trpělivost je velkou

křesťanskou ctností. Kdo nemá trpělivost, není dobrý křesťan. Trpělivost snášet: snášet těžkosti a také snášet druhé, kteří jsou někdy nudní nebo vám dělají potíže... Život Kateřiny Tekakwithy nám ukazuje, že každou výzvu lze překonat, pokud otevřeme své srdce Ježíši, který nám dává potřebnou milost: trpělivost a srdce otevřené Ježíši, to je recept na dobrý život.

Po křtu se Kateri musela uchýlit mezi Mohawky do jezuitské misie poblíž města Montreal. Tam se každé ráno účastnila mše svaté, trávila čas adorací před Nejsvětější svátostí, modlila se růženec a žila pokání. Tyto její duchovní praktiky na všechny v misii udělaly dojem; rozpoznali v Kateri svatost, která byla přitažlivá, protože vycházela z její hluboké lásky k Bohu. Je správné, že svatost přitahuje. Bůh nás volá přitažlivostí, volá nás touhou být nám nablízku, a ona tuto milost božské přitažlivosti pociťovala. Zároveň učila děti z misie modlit se a neustálým plněním svých povinností, včetně péče o nemocné a staré lidi, dávala příklad pokorné a láskyplné služby Bohu a bližnímu. Víra se vždy

projevuje ve službě. Víra neznamená nalíčit se, svou duši: ne, znamená sloužit.

Ačkoli byla Kateri vybízena k manželství, chtěla místo toho svůj život zcela zasvětit Kristu. Protože nemohla vstoupit do zasvěceného života, složila 25. března 1679 slib věčného panenství. Toto její rozhodnutí odhaluje další aspekt její apoštolské

horlivosti: naprostou oddanost Bohu. Samozřejmě ne každý je povolán složit stejný slib jako Kateri; každý křesťan je však každý den povolán k tomu, aby se s nerozděleným srdcem věnoval povolání a poslání, které mu svěřil Bůh, a sloužil jemu a bližním v duchu lásky.

Drazí bratři a sestry, život Kateri je dalším svědectvím o tom, že apoštolská horlivost předpokládá jak živé spojení s Ježíšem, živené modlitbou a svátostmi, tak touhu šířit krásu křesťanského poselství prostřednictvím věrnosti svému konkrétnímu povolání. Kateriina poslední slova jsou krásná. Před smrtí říká: "Ježíši, miluji tě".

Učme se tedy i my, čerpající sílu z Pána, jako to dělala svatá Kateri Tekakwitha, konat obyčejné skutky neobyčejným způsobem, a tak každý den růst ve víře, lásce a horlivém svědectví o Kristu.

Nezapomínejme: každý z nás je povolán ke svatosti, ke každodenní svatosti, ke svatosti běžného křesťanského života. Každý z nás má toto povolání: pokračujme na této cestě. Bůh nezklame ani nás.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (3. 9. 2023)

PUSTIMĚŘ: 4.100,-Kč; **DRYSICE:** 4.000,-Kč; **PODIVICE:** 1.550,-Kč; **TOPOLANY:** 1.115,-Kč
Pán Bůh zaplat' vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti!

APOŠTOLSKÁ CESTA

PAPEŽE FRANTIŠKA DO PORTUGALSKA

U PŘÍLEŽITOSTI XXXVII. SVĚTOVÉHO DNE MLÁDEŽE

2. - 6. SRPNA 2023 (dokončení)

V pátek, 4. srpna ráno se papež František před odjezdem z nunciatury krátce setkal se 106 letou paní Marií da Conceição Brito Mendonça, která se narodila v den fatimských zjevení, 13. května 1917, a s mladou Ednou Pinou Lopes Rodrigues, která trpí vážnou nemocí a které papež v červnu poslal poselství, v němž ji ujistil o své

blízkosti a modlitbě.

Poté se vydal do lisabonské zahrady Vasco da Gama, kde ho přivítal sborový zpěv „Esta es la juventud del Papa...“. Na této rozlehlé zelené ploše se odehrává jeden z nejvýznamnějších momentů celého Světového setkání mládeže: příležitost k přijetí svátosti smíření. V rozlehlém parku bylo totiž umístěno 150 zpovědnic, které vyrobili

mladí vězni z věznice Pasos de Ferreira, jsou postaveny z recyklovaných a recyklovatelných materiálů a vyrobeny tak, aby byly přístupné i pro zdravotně postižené. V témže parku se koná tzv. veletrh duchovních povolání, kde mají mladí lidé příležitost

k seznámení s různými řeholními společenstvími a dalšími složkami katolické církve. Papež, než se vydal do farního střediska Centro Social Paroquial Sao Vicente de Paulo, aby se setkal se zástupci některých asistenčních a charitativních center, přijel na invalidním vozíku a vyzpovídal tři mladé lidi: 21letého španělského chlapce, 33letou guatemalskou ženu a 19letého Itala.

Farní středisko Centro Paroquial da Serafina, rodinný domov Ajuda de Berço a sdružení Asociación Acreditar Svatého otce prostřednictvím několika svědectví seznámily se svou

práci. Hostitelské centrum dnešního setkání se nachází v okrajové a problematické čtvrti Serafina a zaměstnává přibližně 170 lidí, kteří se v rámci nejrůznějších funkcí starají mimo jiné o mateřskou školu, jesle, volnočasové aktivity pro děti a mládež, domov pro seniory, denní centrum pro seniory a zdravotně postižené a pomoc v domácnosti.

„Děkuji vám za vaše svědectví, z nichž bych rád zdůraznil tři aspekty: společné konání dobra, konkrétní jednání a blízkost těm nejkřehčím. Tedy konat dobro společně, jednat konkrétně, nikoli pouze v

myšlenkách, ale konkrétně, být nablízku těm nejkřehčím...

... Nejsme nemoc, nejsme ani problém: jsme, každý z nás, dar, jedinečný dar se svými omezeními, ale dar, vzácný a posvátný dar pro Boha, pro křesťanské společenství a pro lidské společenství. A tak, jací jsme, obohacujme celek a nechme se obohacovat celkem! ..

... Konkrétní láska. Ta, která se ušpiní. Každý z nás se může zeptat: Je láska, kterou cítím ke všem zde přítomným, láska, kterou cítím k druhým, konkrétní, nebo abstraktní? Když podám ruku člověku v nouzi, nemocnému, marginalizovanému, okamžitě ji odtáhnu, aby se nenakazil? Hnusí se mi chudoba? Chudoba druhých? Světové dny mládeže mají přihlížet k této skutečnosti. Protože i to je mládí v tom smyslu, že svým jednáním, svým nasazením, tím, že si špiníte ruce, abyste se dotkli reálné nouze těch druhých, vytváříte neustále nový život. Za to vám děkuji. Děkuji vám z celého srdce. Pokračujte a nenechte se odradit. A pokud klesáte na mysli, dejte si sklenici vody a jděte dál“...

Sebastião, Clara Ysabel, Joana, Luis Carlos, Beatriz, Pedro, Audrey, Hannah, Karam, Maria Magdalena. To jsou jména deseti mladých lidí, šesti žen a čtyř mužů, kteří dnes, 4. srpna, obědvali s papežem na apoštolské nunciatuře v Lisabonu v rámci Světových dnů mládeže. Jsou to mladí lidé různého věku (od 34 do 24 let) a různých národností (z Portugalska,

Brazílie, Guineje, Filipín a Palestiny), kteří byli vybráni, aby obnovili tradici, jež se již po léta opakuje při každém Světovém setkání mládeže. Oběda se zúčastnili také kardinál Manuel José Macário do Nascimento Clemente, lisabonský patriarcha, a pomocný biskup Américo Aguiar, předseda nadace Světových dní mládeže Lisabon 2023, který obdrží kardinálský titul během příští konzistoře.

Mladí lidé z dvaadvaceti zemí společně s papežem Františkem vedli křížovou cestu a rozjímali o současných bolestech, které rezonují v jejich srdcích, jako jsou problémy duševního zdraví, násilí a humanitární krize. V každém ze zastavení křížové cesty letošních Světových dní mládeže se zrcadlila křehkost současné společnosti. Dnes v noci, v pátek 4. srpna, se papež František a odhadem 800 000 poutníků modlili při tradiční křížové a rozjímali o bolestech, které trápí lidstvo. Jsou to rány a sténání, které rezonují v srdcích mladých lidí ze všech kontinentů, kteří se zúčastnili onlinové konzultace. Výsledky průzkumu posloužily jako základ k meditacím, které proneslo 50 lidí z 22 zemí, včetně Zimbabwe, Chile a Vietnamu. Umělecká ředitelka Matilde Trocado vysvětlila, že mezi nejčastěji se opakujícími tématy bylo duševní zdraví, netolerance, násilí, humanitární krize, ničení Stvoření a osamělost. 'Všichni se s touto křížovou cestou ztotožnili,' dodává Trocado, 'tyto křehkosti jsou ve skutečnosti tím, co se jich týká. S Ježíšem a křížem se tedy můžeme modlit za každého z nich'. Na základě těchto návrhů mladých lidí sestavil jezuitský kněz Nuno Tovar de Lemos meditace, které zazněly v lisabonském parku Eduarda VII., přičemž každé zastavení provázel panel, jehož autorem je další jezuita, Nuno Branco. Během křížové cesty papež František naslouchal volání trpícího světa, adresoval přítomným své poselství, pomodlil se s nimi a udělil jim své požehnání.

Drazí bratři a sestry,
dobrý večer!

Dnes půjdete s Ježíšem. Ježíš je Cesta a my půjdeme s Ním, protože On šel. Když byl mezi námi, Ježíš putoval. Chodil, uzdravoval nemocné, staral se o chudé, zjednával spravedlnost; putoval, kázal, učil. Ježíš kráčí. Ale cesta, která se

nám nejvíce vryla do srdce, je pout' na Kalvárii, cesta kříže. A dnes vy, my, i já, v modlitbě znovu projdeme křížovou cestu. A pohlédneme na procházejícího Ježíše a půjdeme s ním.

Ježíš na své pouti je Bohem, který vychází sám ze sebe, aby krácel mezi námi. Činí to, co tolikrát slyšíme při mši svaté: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“. Vzpomínáte si? Slovo se stalo člověkem kráčejícím mezi námi. A to dělá z lásky. Činí tak z lásky. A kříž, který provází každé Světové dny mládeže, je ikonou, je to symbol této pouti. Kříž dodává nejvyšší smysl největší lásce, lásce, kterou chce Ježíš obsáhnout náš život. Náš život? Ano, tvůj, tvůj a tvůj, život každého z nás. Ježíš putuje za mne. Musíme to říci všichni. Ježíš podstupuje tuto cestu za mě, aby za mě položil svůj život. A nikdo nemá větší lásku než ten, kdo vydává život za své přátele, než ten, kdo dává svůj život za druhé. Nezapomínejte na to: nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává svůj život, a Ježíš tomu učil. Proto když hledíme na Ukřižovaného, který je tak bolestný, je to něco tak drsného, vidíme krásu lásky, která dává svůj život za každého z nás. Jeden velmi věřící člověk pronesl větu, která mě velmi zasáhla. Řekl: „Pane, díky tvé nevýslovné agonii mohu věřit v lásku. Pane, díky tvé nevýslovné agonii mohu věřit v lásku“.

Ježíš jde, ale v něco doufá, doufá, že půjdeme spolu s ním, doufá, že se podíváme... Nevím, doufá, že otevře okna mé duše, tvé duše, duše každého z nás. Jak ošklivé jsou uzavřené duše, které zasévají dovnitř a usmívají se uvnitř! Nemají žádný smysl. Ježíš putuje a doufá, že nám svou láskou, svou něhou poskytne útěchu, osuší naše slzy.

Ted' vám položím otázku, ale neodpovídejte nahlas, každý si odpovězte sám v sobě. Pláču někdy? Jsou v životě věci, které mě nutí plakat? Všichni jsme v životě plakali a stále pláčeme. A tam je Ježíš s námi, pláče s námi, protože nás doprovází v temnotě, která nás vede k pláči.

Nyní se chvíli ztišíme a každý z nás ať řekne Ježíši, kvůli čemu v životě pláče; každý z nás mu to teď v tichu řekne.

Ježíš svou něhou osuší naše skryté slzy. Ježíš doufá, že svou blízkostí naplní naši osamělost. Jak smutné jsou chvíle samoty! On je tu, chce tuto samotu utišit. Ježíš chce překlenout náš strach, tvé i mé obavy, ony temné obavy, chce je naplnit svou útěchou. A doufá, že nás podnítí k tomu, abychom na sebe vzali riziko lásky. Protože víte, víte to lépe než já, že milovat je riskantní. Člověk musí podstoupit toto riziko plynoucí z lásky. Je to riziko, ale stojí za to ho podstoupit, a On nás v něm doprovází. Vždycky nás doprovází. Vždycky jde s námi. Stále, po celý život, je s námi.

Nechtěl bych říkat mnoho dalších věcí. Dnes s Ním půjdeme po cestě Jeho utrpení, po cestě našich starostí, po cestě naší samoty.

V následující chvíli ticha ať každý z nás pomyslí na své vlastní utrpení, pomyslí na své vlastní starosti, pomyslí na své vlastní trápení. Nebojte se, přemýšlejte o tom. A myslete na touhu duše, která by se chtěla opět usmívat.

A Ježíš jde až ke kříži, umírá na kříži, aby se naše duše mohla usmívat. Amen.

V sobotu 5. srpna ráno se papež vydal do fatimské svatyně, kterou již jednou navštívil (13. května 2017) u příležitosti stého výročí mariánských zjevení. František, který Panně Marii

Fatimské svěřil svůj pontifikát, se před její sochou modlil růženec za mír společně s nemocnými mladými lidmi a několika vězni. „Papež František se chtěl do Fatimy vrátit, a to především proto, aby se modlil za mír. A modlitba za mír je součástí fatimského poselství“, zdůraznil pro vatikánská média rektor mariánské svatyně, otec

Carlos Manuel Pedrosa Cabecinhas. Před fatimskou svatyní papeže očekávalo asi 200 tisíc poutníků, které František pozdravil z papamobilu. Po vstupu do Kaple zjevení se

papež František poklonil soše Panny Marie Fatimské, setrval v tiché modlitbě a poté položil k jejím nohám zlatý růženec, svůj dar portugalské svatyni.

Poté následovala společná modlitba radostného růžence, kde jednotlivá tajemství pronášeli mladí lidé s postižením, přičemž zejména čtvrté tajemství bylo věnováno modlitbě za mír na Mariinu přímluvu. Biskup z Leirie-Fatimy José Ornelas Carvalho, předseda Portugalské biskupské konference, v závěru modlitby papeže pozdravil a zdůraznil: „Připojujeme se k

modlitbě Vaší Svatosti za mír, s níž se tato svatyně hluboce ztotožňuje, a myslíme přitom zejména na válku na Ukrajině a na tolik dalších ohnisků konfliktů ve světě, které dramaticky zatěžují životy a budoucnost dětí a mladých lidí“.

Papež František ve své následné spontánní promluvě a v návaznosti na radostná růžencová tajemství hovořil o církvi jako o domě radosti a malou kapličku Zjevení přirovnal ke krásnému obrazu církve: je přívětivá, bez dveří, takže do ní může vstoupit každý.

„Toto je dům Matky a matka má vždy otevřené srdce pro všechny své děti, pro všechny, pro každého, pro všechny, bez vyřazování.

Jsme pod mateřským pohledem Matky, pokračoval papež, a přicházíme sem jako poutníci. A právě pouť je také mariánským rysem, protože první, kdo se po zvěstování Ježíše vydal na pouť, byla Maria. Jakmile se dozvěděla, že její sestřenice je těhotná, spěchala jí na pomoc.

Je tolik invokací, kterými můžeme Marii vzývat, ale jednou z nich je právě tato: Panna Marie spěchající. Vždy, když se vyskytne nějaký problém, neotálí, přichází, spěchá. A tak doprovází Ježíšův život a neskrývá se ani po Zmrtvýchvstání, doprovází učedníky, kteří čekají na Ducha svatého, a doprovází církev, která začíná růst po Letnicích“.

Maria vždy odkazuje k Ježíši, a na tomto místě se zvláštním způsobem zpřítomnila, aby se Ježíši otevřela nevěřící srdce mnoha lidí.

Přátelé, Ježíš nás miluje do té míry, že se s námi ztotožňuje a žádá nás, abychom s ním spolupracovali, a Maria nám ukazuje, co od nás Ježíš

žádá, abychom kráčeli životem a spolupracovali s ním. Chtěl bych, abychom se dnes podívali na Mariino vyobrazení a každý z nás se zamyslel: Co mi Maria jako Matka říká? Na co ukazuje prstem? Ukazuje nám na Ježíše, někdy nám také ukazuje na nějakou maličkost, která v našem srdci nefunguje dobře, ale vždy něco ukazuje“.

Ať je nám naše Matka, naše Paní spěchající, nablízku, ať nám všem žehná.

Těmito slovy se papež František rozloučil s Fatimou, odkud se vrátil do Lisabonu, kde večer předsedal vigilií v parku Tejo s mladými účastníky Světových dní mládeže.

Půldruhého milionu mladých lidí se dnes v noci, v sobotu 5. srpna, poklonilo eucharistickému Ježíši při vigilií Světových dní mládeže. Předtím v hudebním a choreografickém pásmu vyslechli dvě svědectví (portugalského kněze a mosambické dívky, která hovořila o víře a naději navzdory teroristickým útokům) a spontánní promluvu papeže Františka:

Jděte, a když upadnete, vstaňte a jděte za cílem

Mám velkou radost, že vás vidím: děkuji vám, že jste cestovali, šli pěšky, a děkuji vám, že jste tady! A myslím, že i Panna Maria musela cestovat za Alžbětou: „vydala se na cestu a spěchala“ (Lk 1,39), praví evangelium tohoto Světového setkání mládeže. Člověk se ptá: proč Maria vstala a spěchala za svou sestřenicí? Jistě, právě se dozvěděla, že je její sestřenice těhotná, ale ona byla také těhotná, tak proč tam šla, když ji o to nikdo nežádal?

Maria činí nevyžádané a nezávazné gesto, Maria jde prostě proto, že miluje, a „kdo miluje, ten letí, běží a raduje se“ (Následování Krista, III, 5). Toto s námi dělá láska. Mariina radost je dvojí: právě obdržela od anděla zprávu, že přijme Vykupitele, a také zprávu, že její sestřenice je těhotná. Je to tedy zvláštní: místo aby myslela na sebe, myslí na tu druhou. Proč? Protože radost je misionářská, radost není sama pro sebe, má něco přinést. Zeptám se vás: vy, kteří jste zde, kteří jste přišli najít sami sebe, hledat Kristovo poselství, hledat krásný smysl života, necháte si to pro sebe, nebo to přinesete druhým? Co si o tom myslíte? Neslyším... Máme to přinášet druhým, protože radost je misionářská! Zopakujme si všichni společně: radost je misionářská! A tak musím tuto radost odnést druhým, ale radost, kterou máme, nám připravili i druzí, abychom ji mohli přijmout. Nyní se ohlédněme za vším, co jsme přijali. To, co jsme dostali, a to, co nám připravili druzí, to vše připravilo naše srdce na radost. Když se ohlédneme zpět, máme ve svém životě lidi, kteří nám byli paprskem světla: rodiče, prarodiče, přátelé, kněze, řeholníky, katechety, animátory, učitele... Jsou jako kořeny naší radosti. Nyní se na chvíli ztišme a každý z nás si vzpomeňme na ty, kteří nám v životě něco dali, kteří jsou jako kořeny radosti.

Našli jste tváře, našli jste příběhy? Tu radost, která z těchto kořenů vzešla, musíme dávat dál, protože máme kořeny této radosti. A my můžeme být také pro druhé kořeny radosti. Nejde o to přinášet pomíjivou radost, chvilkovou radost. Jde o to přinášet radost, která vytváří kořeny. Ptám se: jak se můžeme stát kořeny radosti? Radost není zamčená v knihovně, i když je potřebné studovat, ale je někde jinde. Není zamčená, radost je třeba hledat, je třeba ji objevovat, je třeba ji objevovat v dialogu s druhými, do něhož máme vkládat ony kořeny radosti, které jsme dostali. A to nás někdy unavuje.

Položím vám otázku: unavilo vás to někdy? Ne... Ano? Neslyším vás, unavilo vás to někdy? Přemýšlejte o tom, co se stane, když jste unavení: nemáte chuť nic dělat, jak říkáme ve španělštině, hodíte ručník do ringu, protože se vám nechce pokračovat, a pak to vzdáte, nejdete dál a upadnete. Myslíte si, že člověk, který v životě upadne, který nemá úspěch, který dokonce dělá těžké, závažné chyby, je vyřízený? Ne, neslyším... Ne. Co je správné udělat? Neslyším... Vstát. A je tu něco velmi krásného, co bych chtěl, abyste si dnes odnesli na památku: italská horská pěchota, alpinisté, kteří rádi lezou po horách, mají velmi krásnou písničku, která zní takto: „Při výstupu na horu není důležité neupadnout, ale nezůstat na zemi“. A to je to, na čem záleží. Pěkně řečeno!

Ti, kdo zůstávají na zemi, už totiž „odešli“ ze života, uzavřeli se, uzavřeli svou naději, své sny a setrvávají v pádu. A když vidíme některé z našich přátel, kteří upadli, co máme dělat? Pozvedněte je, silou. Pozvedněte je. Podívejte se na gesto, které děláme, když máme někoho zvednout nebo mu pomoci nahoru: díváme se na něj shora dolů. Jediná příležitost, jediný okamžik, kdy je přípustné dívat se na člověka shora dolů, je pomoci mu vstát.

Kolikrát vidíme, že se na nás lidé dívají takto přezíravě, přes rameno, shora dolů! Je to smutné. Jediný způsob, kdy je to přípustné, jediná situace, kdy je přípustné dívat se na člověka shora dolů, je... Řekněte to. Hlasitě! Když mu pomáháme nahoru. Dobře, tolik k cestě a vytrvalosti v ní. Ale v životě, abyste něčeho dosáhli, musíte na cestě trénovat. Někdy se nám nechce, nemáme chuť se snažit, podvádíme při zkouškách, protože se nám nechce učit, a nedaří se nám. Nevím, jestli někteří z vás mají rádi fotbal. Já ho mám rád. Co se skrývá za gólem? Hodně tréninku. Co je za úspěchem? Spousta tréninku. A v životě nemůžete vždycky dělat to, co chcete, ale to, k čemu nás vede povolání, které máme v sobě - každý má své povolání. Takže kráčet; když upadnu, vstát nebo mi někdo pomůže vstát; nezůstat na zemi; a trénovat se, cvičit se na cestě. A to všechno je možné nikoli proto, že bychom absolvovali kurzy o cestě životem - neexistuje žádný kurz, který by nás naučil, jak kráčet životem, učíme se to od rodičů, prarodičů, od přátel, držíme se navzájem za ruce. V životě se učíte, a to je trénink na cestě.

Zanechávám vám tuto myšlenku: jděte, a když upadnete, vstaňte; jděte za cílem; trénujte každý den v životě. V životě není nic zadarmo. Za všechno se platí. Jen jedna věc je zdarma: Ježíšova láska. A tak s touto bezplatnou Ježíšovou láskou a s poutnickou touhou kráčeje s nadějí, dívejme se na své kořeny a jděme vpřed, beze strachu, bez obav. Nebojte se, děkuji, na shledanou!

Papež František v neděli 6. srpna dopoledne v lisabonském parku Tejo sloužil závěrečnou mši Světových dnů mládeže. Spolu s ním koncelebrovalo sedm set biskupů a deset tisíc kněží. Portugalské úřady potvrdily přítomnost půldruhého milionu mladých poutníků. V homilii řekl:

„Pane, je dobře, že jsme tady“

„Pane, je dobře, že jsme tady“ (Mt 17,4). Tato slova, která apoštol Petr řekl Ježíšovi na hoře Proměnění, chceme po těchto intenzivních dnech přijmout za svá i my. Je krásné, co jsme prožili s Ježíšem, co jsme prožívali společně, a je krásné, jak jsme se modlili. S velikou radostí v srdci. A proto se můžeme sami sebe ptát: co si odneseme zpět do údolí všedních dnů?

Rád bych na tuto otázku odpověděl třemi slovesy podle evangelia, které jsme slyšeli: zářit, poslouchat a nebát se. Co si s sebou odnášíme? Odpovídám těmito třemi slovy: zářit, poslouchat a nebát se.

První: zářit. Ježíš se proměnil. Evangelium říká: „jeho tvář zazářila jako slunce“ (Mt 17,2). Právě oznámil své umučení a smrt na kříži, čímž rozbil představu mocného a světského Mesiáše a zmařil očekávání učedníků. Nyní, aby jim pomohl přijmout Boží plán pro každého z nás, bere Ježíš tři z nich –

Petra, Jakuba a Jana, vede je na horu a proměňuje se (před nimi). Tato „světelná lázeň“ je připravuje na pašijovou noc.

Přátelé, drazí mladí lidé, dnes také potřebujeme trochu světla, záblesk světla, dodávající naději, abychom mohli čelit mnoha temnotám, které na nás v životě doléhají, mnoha každodenním porážkám, abychom se jim postavili čelem ve světle Ježíšova Zmrtvýchvstání. Neboť On je světlo, které nezapadá, on je světlo, které září i v noci. „Náš Bůh nám dopřál, že se naše oči rozjasnily/rozzářily“ (Ez 9,8), říká kněz Ezdráš. Náš Bůh rozjasňuje náš pohled, naše srdce, naši mysl, naši vůli k tomu, abychom v životě něco vykonali. Stále s Pánovým světlem.

Chtěl bych vám ale říct: Nezáříme tehdy, když se postavíme do světla reflektorů, nikoli, ty oslepují, takto nezáříme. Nezáříme, když vystavujeme dokonalý, uspořádaný a pěkně upravený obraz, i když se takto cítíme silní a úspěšní. Ne. Jsme prosyceni světlem, záříme, když přijmeme Ježíše a naučíme se milovat jako on. Milovat jako Ježíš: takto se rozjasníme, to nás přivádí k tomu, abychom byli dílem lásky. Přítelkyně, příteli, neklam sám sebe – až vykonáš skutky lásky, toho dne se staneš světlem. Když namísto konání skutků lásky navenek hledíš sám na sebe, jako sobec, tehdy světlo pohasíná.

Druhým slovesem je poslouchat. Na hoře učedníky zahalil světlý oblak. Co zaznělo z tohoto oblaku, v němž byl Otec? „Poslouchejte ho“. „To je můj milovaný Syn“. „Poslouchejte ho“. V tom je všechno: Vše, co se má v křesťanském životě udělat, spočívá v tomto slově: Poslouchejte ho. Naslouchat Ježíši, v tom spočívá celé tajemství. Naslouchat, co ti Ježíš říká. „Nevím, co mi říká“. „Vezmi evangelium a čti to, co Ježíš říká, a to, co ti říká tvé srdce“, protože on má pro nás slova věčného života a zjevuje, že Bůh je Otec. Zjevuje nám tuto lásku, naznačuje nám cestu lásky. Naslouchajte Ježíši,

protože sami se – být v dobré vůli – vydáváme zdánlivými cestami lásky, které se nakonec vyjeví jako sobectví, převlečené za lásku. Dávejte pozor na toto sobectví maskované láskou. Naslouchej mu, protože ti řekne, jaká je cesta lásky. Naslouchat, zářit – první slovo – být světlem, naslouchat, abyste se nevydali špatným směrem.

Konečně třetí slovo: nebát se. Nemějte strach. Slovo, které se v Bibli často opakuje, které čteme v evangeliích: Nebojte se. Bylo to poslední slovo, které Ježíš ve chvíli Proměnění řekl učedníkům: Nebojte se.

Vám, mladí lidé, kteří jste prožili tuto radost (málem jsem řekl tuto slávu – ale toto naše setkání bylo také druhem slávy), Vám, kteří máte velké sny, ale často vám je zastírá strach, že se neuskuteční; vám, kteří si někdy myslíte, že neobstojíte a někdy se vás zmocňuje pesimismus; vám, mladí lidé, kteří jste v této době pokoušeni malomyslností, tím, že snad sami sebe hodnotíte jako neúspěšné, nebo tím, že se snažíte skrýt svou bolest tím, že ji maskujete úsměvem; vám, mladí lidé, kteří chcete změnit svět – a je dobře, že ho chcete změnit a chcete bojovat za spravedlnost a mír; vám, mladí lidé, kteří do života vkládáte úsilí a fantazii, ale cítíte, že to nestačí; vám, mladí lidé, které církve a svět potřebují jako země potřebuje déšť; vám, mladí lidé, kteří jste přítomností a budoucností; ano, právě vám, mladí lidé, dnes (Ježíš) říká „Nebojte se!“ . „Nebojte se!“.

V krátké chvílce ticha, ať si každý sám v sobě, ve svém srdci, tato slova zopakuje: „Nebojte se!“.

Drazí mladí lidé, rád bych se každému z vás podíval do očí a řekl vám: Nebojte se! Nebojte se! Řeknu vám ale něco mnohem krásnějšího. Už nikoli já, ale sám Ježíš na vás nyní hledí, pohlíží na vás. Zná vás, zná srdce každého z vás, zná život každého z vás, zná radosti, smutek, úspěchy a selhání, zná vaše srdce. A dnes vám v Lisabonu, o těchto Světových dnech mládeže říká: Nebojte se, nebojte se, dodejte si odvahy, nebojte se.

Soul, Jižní Korea, 2027. Téměř třicet let po Světovém setkání mládeže na Filipínách (1995) bude příští Světové dny mládeže opět hostit asijská země. Oznámení, které je vždy netrpělivě očekáváno, učinil papež dnes dopoledne, v neděli 6. srpna, při modlitbě Anděl Páně v lisabonském Paraque Tejo jako závěrečný akt Světového setkání mládeže v

Portugalsku. Po mariánské modlitbě papež František řekl:

„Příští Světové dny mládeže se budou konat v Asii a bude to v Jižní Koreji, v Soulu. V roce 2027 se tedy přesuneme ze západní hranice Evropy na Dálný východ. Je to krásné znamení univerzality církve a snu o jednotě, jehož jste všichni svědky.“

Jižní Korea již v srpnu 2014 hostila 6. asijský den mládeže, jemuž předsedal sám papež František, který přicestoval do Soulu a navštívil také města Tedžon, Kkottongnae, Solmoe a Haemi. Před modlitbou Anděl Páně na závěr Světového setkání mládeže, papež František pronesl slova vděčnosti:

Lisabon - „dům bratrství“ a „město snů“

Drazí bratři a sestry,

V těchto dnech mnohokrát zazněl jeden výraz, a to: „Děkuji“, lépe řečeno „Obrigado“. Je krásné, co nám právě vysvětlil lisabonský patriarcha, že obrigado vyjadřuje nejen vděčnost za to, co bylo přijato, ale také touhu oplatit dobro. V této události milosti jsme obdrželi všichni, a nyní, když se připravujeme na návrat domů, nám Pán dává pocítit potřebu se o to podělit a také to předat a s radostí, nezištně svědčit o tom, co Bůh vložil do našich srdcí.

Než vás však vyšlu na cestu, chtěl bych i já poděkovat: Obrigado. Především kardinálu Clementemu a spolu s ním církvi a celému portugalskému lidu. Obrigado panu prezidentovi, který nás provázel událostmi těchto dnů; obrigado národním a místním institucím za podporu a pomoc, kterou nám poskytly; obrigado biskupům, kněžím, zasvěceným osobám i laikům; a obrigado tobě, Lisabone, který zůstaneš v paměti těchto mladých lidí jako „dům bratrství“ a „město snů“. Vyjadřuji také vděčnost kardinálu Farrellovi, který za těchto Dnů omládl, a těm, kdo tyto dny připravili, stejně jako všem, kdo je doprovázeli modlitbou, a dobrovolníkům, kterým patří náš srdečný potlesk za jejich skvělou službu! Zvláštní poděkování náleží těm, kteří v nebi bděli nad Světovými dny mládeže, jmenovitě svatým patronům této akce, a jednomu z nich zvláště: Janu Pavlu II., který uvedl Světové dny mládeže v život.

A obrigado, poděkování, vám všem, drazí mladí lidé! Bůh vidí vše dobré, co jste, a jen on ví, co zasel do vašich srdcí. Pečlivě se o to starejte a dejte (této setbě) růst. Chtěl bych vám dát doporučení: uchovejte si ty nejkrásnější okamžiky ve své mysli a ve svém srdci, protože takto, až přijdou nevyhnutelné chvíle únavy a sklíčenosti a možná i pokušení přerušit cestu nebo se uzavřít do sebe, ve vzpomínce znovu oživíte zážitky a milost těchto dnů, protože – nikdy nezapomeňte – toto je skutečnost, toto jste vy: svatý Boží věřící lid, který kráčí v radosti z evangelia! Rád bych také pozdravil mladé lidi, kteří zde nemohli být přítomni, ale kteří se zúčastnili iniciativ organizovaných jejich zeměmi, biskupskými konferencemi a diecézemi; mám na mysli například subsaharské bratry a sestry, kteří se sešli v Tangeru. Všem díky, díky!

Zvláště doprovázíme s láskou a modlitbou ty, kteří nemohli přijet kvůli konfliktům a válkám. Na světě je mnoho válek a konfliktů. Když myslím na tento kontinent, cítím velký smutek nad drahou Ukrajinou, která stále tolik trpí. Přátelé, dovolte mi, abych se jako starý muž s vámi, mladými lidmi, podělil o sen, který nosím ve svém srdci: sen o míru, sen mladých lidí, kteří se modlí za mír, žijí v míru a budují mírovou budoucnost. Modlitbou Anděl Páně vložme budoucnost lidstva do rukou Marie, Královny míru.

A ještě jedno poděkování, obrigado, bych rád zdůraznil na závěr: obrigado našim kořenům, našim prarodičům, kteří nám předali víru, kteří nám předali obzor života. Oni jsou našimi kořeny. A na cestě domů se i nadále modlete za mír. Jste znamením míru pro svět, svědectvím toho, jak mohou různé národnosti, jazyky a dějiny sjednocovat, nikoli rozdělovat. Jste nadějí na jiný svět. Díky za to. Pokračujte (v cestě)!

A konečně přichází okamžik, na který jste všichni čekali: oznámení další etapy na pouti. Než vám sdělím místo konání jednačtyřicátého Světového setkání mládeže, chci vyslovit jiné pozvání. Těším se na setkání s mladými lidmi z celého světa v roce 2025 v Římě, abychom společně oslavili Jubileum mládeže! A příští Světové dny mládeže se uskuteční v Asii: bude to v Jižní Koreji, v Soulu! V roce 2027 se tedy přesuneme ze západní hranice Evropy na Dálný východ: to je krásné znamení univerzality církve a snu o jednotě, jehož jste svědky!

A nakonec poslední obrigado. Adresujeme ho dvěma zvláštním osobám, hlavním hrdinům tohoto setkání. Byli tu s námi a jsou stále s námi; nikdy neztrácejí ze zřetele naše životy, které milují tak, jak by nikdo jiný nedokázal. Obrigado, díky Tobě, Pane Ježíši. Obrigado Tobě, Maria, naše Matko. A nyní se společně pomodleme.

Na letecké základně vedl papež ve VIP salónku několikaminutový soukromý rozhovor s portugalským prezidentem Marcelem Rebelem da Souzou, který byl přítomen na všech papežových akcích od 2. srpna do dnešní neděle 6. srpna. Po pozdravu delegací a čestné strážě pak František nastoupil do letadla a ukončil tak 42.

mezinárodní apoštolskou cestu.

TISKOVÁ KONFERENCE PAPEŽE FRANTIŠKA NA PALUBĚ LETADLA PŘI NÁVRATU Z LISABONU DO ŘÍMA

MATTEO BRUNI: *Dobry večer, Vaše Svatosti, vracíme se omlazení a radostní z tohoto Světového dne mládeže, na kterém jsme se mohli konfrontovat s otázkami a očekáváními mladých lidí, pokud jde o církev, víru a také svět. A mohli jsme si vyslechnout vaši odpověď ve vašich slovech, vaší přítomnosti. Nyní je tu několik otázek od novinářů, ale*

nejprve jste chtěl něco říci vy:

Dobry večer a moc děkuji za tento zážitek, dnes slavíme jedny narozeniny. (Bruni: „Rita Cruzová“) Všechno nejlepší! Pak přijde na řadu dort!

AURA MARIA VISTA MIGUEL - RÁDIO RENASCENÇA

Vaše Svatosti, především vám děkuji za vaši návštěvu Portugalska. Všichni ji už považují za úspěšnou. Všichni jsou nadšeni. Děkujeme, že jste přijel. Jeden významný představitel portugalské policie mi řekl, že ještě nikdy neviděl tak ukázněný a pokojný dav. Bylo to nádherné. Moje otázka se týká Fatimy. Víme, že jste se tam v tichosti pomodlil v kapliče Zjevení. Ale očekávalo se, že právě na místě, kde Panna Maria vyslovila prosbu, aby se lidé modlili za konec války (a my jsme v současné době bohužel ve válce), se od Svatého otce dočkáme obnovení této modlitby za mír, a to veřejně. Ve Fatimě se na vás upíraly oči celého světa. Proč jste to neudělal?

Modlil jsem se, modlil jsem se. Modlil jsem se k Panně Marii a modlil jsem se za mír. Nedělal jsem reklamu. Ale modlil jsem se. A tuto modlitbu za mír musíme neustále opakovat. Ona o to prosila už za první světové války. A tentokrát jsem (o toto) Pannu Marii požádal. Modlil jsem se, nedělal jsem reklamu.

JOÃO FRANCISCO GONÇALVES GOMES - OBSERVADOR

V únoru letošního roku byla zveřejněna zpráva o realitě zneužívání v Portugalsku, jehož obětí se v posledních desetiletích stalo téměř pět tisíc dětí. Ptám se vás: jste informováni o této zprávě doručené biskupům? Co by se podle vás mělo stát s biskupy, kteří o případech zneužívání věděli a neoznámili je úřadům?

Jak všichni víte, soukromě jsem přijal skupinu lidí, kteří byli zneužiti. Jako vždy v těchto případech jsme vedli dialog o této pohromě, o této strašné metle. V církvi jsme se chovali víceméně stejně, jako se v současnosti chováme v rodinách a v sousedských vztazích: kryjeme... Pomysleme, že 42 % zneužívání se odehrává v rodinách nebo v sousedství. Stále musíme dozrávat a pomáhat tyto věci odhalovat. Od bostonského skandálu si církev uvědomila, že nelze jít náhodnými cestami, ale že je třeba takřikajíc chytit býka za rohy. Před dvěma a půl lety se konalo setkání předsedů biskupských

konferencí, kde byly předloženy i oficiální statistiky o zneužívání. A ty jsou vážné, situace je velmi vážná. V církvi existuje věta, kterou neustále používáme: nulová tolerance, nulová tolerance. A pastýři, kteří nějakým způsobem nepřevzali odpovědnost, musí za tuto nezodpovědnost nést odpovědnost... Je to velmi drsný svět zneužívání, a proto nás vyzývám, abychom o tom všem mluvili velmi otevřeně.

Pokud jde o otázku, jak probíhá proces v portugalské církvi: probíhá dobře. Probíhá dobře a s klidem, v případech zneužívání se hledá seriózní přístup. Čísla jsou někdy nakonec přehnaná, trochu kvůli komentářům, které vždycky rádi děláme, ale skutečnost je taková, že to jde dobře, a to mi dodává určitý klid.

Rád bych se dotkl jedné věci a chtěl bych vás, novináře, požádat o spolupráci. Máte dnes telefon? Telefon. No, na kterémkoli z těchto telefonů máte za poplatek a s heslem přístup k sexuálnímu zneužívání dětí. To vstupuje do našich domovů a sexuální zneužívání dětí je natáčeno v přímém přenosu. Kde se to natáčí? Kdo jsou pachatelé? Je to jedna z nejvážnějších pohrom, vedle celého světa (...), ale chci to zdůraznit, protože si někdy neuvědomujeme, že věci jsou tak radikální. Když zneužijete dítě k tomu, abyste z toho udělali podívanou, přitáhne to pozornost. Zneužití je jako byste oběť pozřeli, že? Nebo ještě hůř, ublížili jí a nechali ji naživu. Mluvit se zneužívanými lidmi je velmi bolestná zkušenost, což je pro mě také dobré, nikoli proto, že by mne těšilo, čemu naslouchám, ale protože mi to pomáhá toto drama přijmout. To znamená, že na vaši otázku bych odpověděl: proces probíhá dobře, jsem informován o tom, jak se věci vyvíjejí. Zprávy možná situaci zveličily, ale co se přístupu týče, věci se vyvíjejí dobře. Ale také vám tím říkám, nějakým způsobem pomozte, pomozte, aby se vyřešily všechny druhy zneužívání, sexuální zneužívání, které ale není jediné. Jsou i jiné druhy zneužívání, které volají do nebe: dětská práce, zneužívání dětské práce, zneužívání žen. I dnes se v mnoha zemích používá chirurgický zákrok na malých holčičkách: odstraňuje se jim klitoris, a to se děje dnes, provádí se to žiletkou, a potom na shledanou.... Krutost... A v rámci sexuálního zneužívání, které je vážné, se zneužívá dětská práce: existuje kultura zneužívání, kterou musí lidstvo revidovat a obrátit se.

JEAN-MARIE GUÉNOIS - LE FIGARO

Svatý otče, jak se vám daří zdravotně, jak probíhá vaše rekonvalescence? Pět promluv v Portugalsku jste nečetl nebo jen malé části, proč? Měl jste problémy s očima, únavou? Příliš dlouhé texty? Jak se cítíte? A pokud dovolíte drobnou otázku o Francii. Jedete do Marseille, ale Francii jste nikdy nenavštívil. Lidé to nechápou, možná je příliš malá, nebo máte něco proti Francii?

Můj zdravotní stav je v pořádku. Vyndali mi stehy, vedu normální život, nosím bandáž, kterou musím nosit dva tři měsíce, abych se vyhnul případnému vyklenutí břišních útrob, dokud svaly nezesílí. Co se týče zraku: v té farnosti jsem promluvu zkrátil, protože přede mnou svítilo světlo a já nemohl číst. Někteří se prostřednictvím Mattea Bruniho ptali, proč jsem zkrátil homilie, které máte k dispozici. Když mluvím, nejsou to akademické homilie, ale snažím se, aby to bylo co nejsrozumitelnější. Ale vždy, když mluvím, snažím se o komunikaci. Viděli jste, že i v akademické homilii udělám pár vtipů, úsměvných bonmotů, abych řídil komunikaci. U mladých lidí měly dlouhé (připravené) promluvy nějakou podstatu sdělení a já jsem tam z nich vybíral podle toho, jak jsem cítil komunikaci. Položil jsem jim pár otázek a hned mi ozvěna řekla, kam se věc ubírá, jestli je to špatně, nebo ne.

Mladí lidé nemají moc velkou pozornost. Pomyslete, že když přednesete jasný projev s myšlenkou, obrazem, citem, tak vás mohou sledovat osm minut. Mimochodem, v Evangelii gaudium, první exhortaci, kterou jsem vydal, jsem napsal dlouhou kapitolu o homilii. Protože tady sedí jeden farář (narážka na dona Benita Giorgettu, faráře v italském Termoli, pozn. red.), který ví, že homilie jsou někdy utrpením, mučením, že se mluví, bla, bla, a lidé... V nějakém malém městě, nevím, jestli je to Termoli, si mezitím muži odejdou zakouřit a pak se vrátí. Církev se musí obrátit k tomuto aspektu homilie: krátké, jasné, s jasným poselstvím a láskyplné. Proto si ověřuji, jak to jde s mladými lidmi, a nechávám je některé části vyslovit. Ale zkrátil jsem to, protože... u mladých lidí potřebuji tu myšlenku.

A přejděme k Francii. Byl jsem ve Štrasburku, pojedu do Marseille, ale ne do Francie. Je problém, který mě trápí, a to je problém Středomoří. Proto jedu do Francie. Vykořisťování migrantů je trestné. Ne tady v Evropě, protože my jsme kulturnější, ale v lágrech severní Afriky... Doporučuji přečíst drobnou knihu, kterou napsal jeden migrant, který, aby se dostal z Guineje do Španělska, strávil myslím tři roky, protože ho zajali, mučili, zotročovali. Migrantů v těch lágrech na africkém severu: je to hrozné. V tuto chvíli - minulý týden - sdružení Mediterranea Saving Humans, pracovalo na záchraně migrantů, kteří byli v poušti mezi Tuniskem a Libyí, protože by je tam nechali zemřít. Ta kniha se jmenuje Hermanito, Bratříček, ale dá se přečíst za dvě hodiny, stojí za to. Přečtěte si ji a uvidíte drama migrantů, než se vydají na cestu. Biskupové Středomoří připravují toto setkání i s některými politiky, aby se vážně zamysleli nad dramatem migrantů. Středozevní moře je hřbitov, ale není to ten největší hřbitov. Největším hřbitovem je severní Afrika. To je strašné, přečtěte si to. Kvůli tomu jedu do Marseille. Minulý týden mi prezident Macron (řekl), že má v úmyslu přijet do Marseille a já tam budu půldruhého dne: přijedu odpoledne a následující celý den.

NEMÁTE NIC PROTI FRANCII... (OPAKUJE OTÁZKU)

Ne. Ne, je to určitá politika. Navštěvuji malé evropské země. Velké země, Španělsko, Francii, Anglii, nechávám na později, případně. Ale jako volitelnou možnost jsem začal Albánii a pak dalšími malými zeměmi. Není to nic proti Francii, kde jsem navštívil a navštívím dvě města, Štrasburk a Marseille.

ANITA HIRSCHBECK - KNA

V Lisabonu jste řekl, že v církvi je místo pro každého, pro všechny. Církev je otevřená pro všechny, ale zároveň ne všichni mají stejná práva, možnosti v tom smyslu, že například ženy, homosexuálové nemohou přijímat všechny svátosti. Svätý otče, jak vysvětlíte tento rozpor mezi otevřenou církví a církví, která není pro všechny stejná? Děkuji.

Kladete mi otázku na dva různé úhly pohledu. Církev je otevřená pro všechny, pak existují zákony, které upravují život uvnitř církve. Ten, kdo je uvnitř, se řídí legislativou... To, co říkáte o svátostech, je zjednodušení. To neznamena, že církev je uzavřená. Každý se setkává s Bohem na své vlastní cestě uvnitř církve a církev je matkou a vede každého na jeho vlastní cestě. Proto nerad říkám: Ať každý přijde, ale ty, nebo ten, ten, ten... Každý, každý v modlitbě, ve vnitřním dialogu, v pastoračním dialogu s pastoračními pracovníky hledá cestu vpřed. Proto dělat otázku z toho, proč ne homosexuálové? Všichni! A Pán má jasno: nemocní, zdraví, staří i mladí, oškliví i krásní, dobří i zlí! Existuje jakoby

pohled, který nechápe toto pojetí církve jako matky a myslí si o ní, že je to jakási „firma“, do které když chceš vstoupit, musíš dělat tohle, dělat to takhle a ne jinak... Jiná věc je služebnost v církvi, která je cestou, jak vést stádce kupředu, a jednou z důležitých věcí je trpělivost ve služebnosti: doprovázet lidi krok za krokem na jejich cestě ke zralosti. Každý z nás má tuto zkušenost: že nás matka církev doprovázela a doprovází na naší vlastní cestě zrání. Nemám rád redukci, to není církevní, to je gnostické. Je to jako gnostická hereze, která je dnes poněkud módní. Určitý gnosticismus, který redukuje církevní skutečnost na ideje, a to nepomáhá. Církev je matka, přijímá každého a každý si v církvi razí svou cestu, bez publicity, a to je velmi důležité. Děkuji vám za odvalu, že jste položila tuto otázku. Děkuji vám.

MATTEO BRUNI: PAPEŽ BY SE RÁD PODĚLIL O PÁR MYŠLENEK TÝKAJÍCÍCH SE SVĚTOVÝCH DNŮ MLÁDEŽE...

Rád bych řekl něco o tom, jak jsem prožil Světové dny mládeže. Je to už čtvrtý ročník, který jsem zažil. První byl v Rio de Janeiru, který byl monumentální, a la brasileira, nádherný! Druhý byl v Krakově, třetí v Panamě, tento je čtvrtý. Tohle je nejpočetnější setkání. Konkrétní, pravdivé údaje říkají, že účastníků bylo více než milion. Více. Vlastně na sobotní noční vigilií se odhadovalo, že jich bylo milion čtyři sta nebo milion šest set tisíc. To jsou vládní údaje. To množství je impozantní. Setkání bylo dobře připravené, z těch, které jsem viděl, bylo nejlépe připravené. A mladí lidé překvapují, mladí lidé jsou mladí... Dělají klukoviny, život je takový, ale snaží se dívat dopředu a jsou budoucností. Předpoklad je doprovázet je, problém je umět je doprovázet a aby se neodtrhli od svých kořenů. Proto tolik trvám na dialogu starých a mladých, prarodičů s vnoučaty. Tento dialog je důležitý, důležitější než dialog rodičů s dětmi. S prarodiči, protože tam mají své kořeny. Mladí lidé jsou věřící, hledají víru, která není nepřátelská, není umělá, není zákonická, je to setkání s Ježíšem Kristem. A to není snadné. Říká se: "Ale mladí lidé ne vždycky žijí podle morálky...". Kdo z nás neudělal v životě morální chybu? Každý! Proti příkázáním nebo vůči někomu, každý z nás má ve svém životním příběhu své vlastní pády. Život už je takový. Ale Pán na nás vždy čeká, protože je milosrdný a je to Otec, a milosrdenství přesahuje všechno. Pro mě byly Světové dny mládeže krásné, než jsem nastoupil do letadla, byl jsem s dobrovolníky, kterých bylo 25 000! Mystika, angažovanost, která byla opravdu krásná, nádherná. Toto jsem chtěl říct o Dnech mládeže.

JUSTIN McLELLAN - CNS

Když mluvíme o Světových dnech mládeže, slyšeli jsme v posledních dnech několik svědectví mladých lidí, kteří se potýkali s duševním zdravím, s depresemi. Bojovali jste za to někdy? A pokud se někdo rozhodne spáchat sebevraždu, co byste řekl rodinným příslušníkům tohoto člověka, kteří kvůli katolickému učení o sebevraždě trpí v domnění, že odešel do pekla?

Sebevraždy mladých jsou dnes závažné, jejich počet je nezanedbatelný. Existují. Média o tom tolik nemluví, protože o tom neinformují. Tady jsem byl v dialogu s mladými lidmi - ne ve zpovědnici - využil jsem příležitosti k dialogu. Jeden sympatický mladý muž mi řekl: „Můžu se vás na něco zeptat? Co si myslíte o sebevraždě?“. Nemluvil naším jazykem, ale já jsem mu dobře rozuměl a začali jsme mluvit o sebevraždě. A na konci mi řekl: „Děkuji vám, protože loni jsem byl nerozhodný, jestli to mám udělat, nebo ne“. Je tu

tolik ztrápených mladých lidí, v depresi, ale nejen psychické ... pak v některých zemích, které kladou velké nároky na studium, mladí lidé, kteří nemohou získat titul nebo najít práci, páchají sebevraždy, protože se velice stydí. Neříkám, že je to na denním pořádku, ale je to problém. Je to aktuální problém. Je to něco, co se děje.

MATTEO BRUNI: DĚKUJI VÁM, VAŠE SVATOSTI, ZA VAŠE ODPOVĚDI.

A děkuji vám za to, co jste udělal, a prosím, nezapomeňte na „Hermanito“, knihu o migrantech. Děkuji vám.

Jako obvykle na závěr každé apoštolské cesty se papež František po svém včerejším návratu z Lisabonu vydal dnes ráno do baziliky Panny Marie Větší, aby poděkoval Panně Marii. Jak informuje vatikánské tiskové středisko, papež se při modlitbě zastavil před ikonou Panny Marie Salus Populi Romani, která byla v minulých dnech přivezena do Lisabonu v rámci Světových dnů mládeže jako jeden ze symbolů celé akce spolu s poutním křížem.

Již před odjezdem se František vydal do téže římské baziliky, aby zde v modlitbě svěřil svou 42. apoštolskou cestu a všechny mladé lidi, kteří se Světových dní mládeže zúčastní. Proto se sem dnes, již po sto desáté od začátku svého pontifikátu, vrátil, aby Matce Boží poděkoval za úspěch pouti, které se zúčastnilo více než jeden a půl milionu mladých lidí z celého světa.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Apoštolská cesta do Portugalska u příležitosti Světového dne mládeže

(katecheze papeže Františka při generální audienci, náměstí sv. Petra, Vatikán, 9. srpna 2023)

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!“ (Lk 1,39-42)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V minulých dnech jsem se vydal do Portugalska na 37. Světové dny mládeže. Tyto lisabonské Dny mládeže, které se konaly po pandemii, byly všemi vnímány jako dar Boha, který opět rozpochoval srdce a kroky mladých lidí. Přijelo tolik mladých lidí ze všech částí světa, aby se setkali mezi sebou navzájem a s Ježíšem.

Jak dobře víme, pandemie závažně ovlivnila společenské chování: izolace se často zvrhla v uzavřenost, čímž trpěli zejména mladí lidé. A těmito Světovými dny mládeže je Bůh „postrčil“ opačným směrem: staly se znamením nového začátku veliké pouti mladých lidí skrze světadíly, ve jménu Ježíše Krista. Není náhodou, že k tomu došlo v Lisabonu, městě přiléhajícímu k oceánu, které je symbolem významných námořních objevů.

Na těchto Světových dnech mládeže evangelium předložilo mladým lidem vzor v Panně Marii, která jde ve své nejkritičtější chvíli navštívit svou sestřenicí Alžbětu. Evangelium říká, že se Maria vydala na cestu a spěchala (Lk 1,39). Rád vzývám tuto Matku Boží „spěchající“, která vždy koná věci ve spěchu, nikdy nás nenechává čekat, je matkou všech. Takto dnes, ve třetím tisíciletí, Maria vede putující mladé lidi v Ježíšově následování, jako to již před stoletím učinila v portugalské Fatimě, když se obrátila ke třem dětem a svěřila jim poselství víry a naděje pro církev a svět. Proto jsem se během Světových dní mládeže vrátil do Fatimy, místa zjevení, a společně s několika nemocnými mladými lidmi jsem prosil Boha, aby uzdravil svět z nemocí duše: pýchy, lži, nepřátelství a násilí. Jsou to nemoci duše a svět jimi ochorel. Také jsme obnovili zasvěcení sebe sama, Evropy a světa

Mariinu srdci, Neposkvrněnému Mariinu srdci. Modlil jsem se za mír, protože ve světě je mnoho válek, v každé jeho části, je jich tolik.

Mladí lidé z celého světa přijeli do Lisabonu v hojném počtu a s velkým nadšením. Setkal jsem se s některými menšími skupinami, které mnohdy

mají značné problémy, například skupina mladých Ukrajinců s sebou přinesla bolestné příběhy. Dny mládeže nejsou dovolená nebo turistická cesta ani samoúčelná duchovní událost: je to setkání s živým Kristem skrze církev. Mladí lidé přijíždějí, aby potkali Krista. Je pravda, že kde jsou mladí lidé, tam je radost, je tam tak trochu všeho (typického pro mláďáky).

Má návštěva v Portugalsku u příležitosti Světových dní mládeže prospěšně těžila z této slavnostní atmosféry vyvolané záplavou mladých lidí. Děkuji za to Bohu a myslím zvláště na lisabonskou církev, která náhradou za veliké organizační úsilí a pohostinství obdrží nové energie na pokračování v nové cestě, aby znovu s apoštolským nadšením rozhodla sít.

Mladí lidé v Portugalsku se již dnes (na životě církve) živě podílejí a po této „transfúzi“ od církví z celého světa se zapojí ještě více. Mnozí mladí lidé se cestou domů zastavili v Římě a vidíme, že jsou také zde, jsou tu někteří účastníci Světových dní. Tamhle jsou! Tam, kde jsou mladí lidé, tam je rušno, to se jim opravdu daří!

V téže době, kdy se na Ukrajině a v jiných částech světa válčí a kdy se v jistých skrytých sálech plánuje válka, což je ošklivé, ukázaly Světové dny mládeže všem lidem, že je možné žít v jiném světě: světě bratrů a sester, kde vlajky všech národů vlají pospolu, jedna vedle druhé, beze strachu a nenávisti, bez uzavřenosti a zbraní! Poselství mladých lidí bylo jasně vysláno: budou mu mocní této země naslouchat? Ptám se, zda vyslyší toto

mladistvé nadšení, které chce mír? Je podobenstvím pro náš svět – a ještě dnes Ježíš praví: „Kdo má uši k slyšení, slyš! Kdo má oči k vidění, ať vidí!“ Doufejme, že bude celý svět naslouchat těmto Světovým dnům mládeže a pohlédne na tuto krásu mladých lidí, kteří jdou vpřed.

Opětovně vyjadřuji svou vděčnost Portugalsku,

Lisabonu, prezidentu republiky, který byl přítomen na všech částech programu, a dalším státním představitelům, lisabonskému patriarchovi, který byl skvělý, předsedovi biskupské konference a biskupovi koordinátorovi Světových dní mládeže, všem spolupracovníkům a dobrovolníkům. Pomyslete, že dobrovolníků, které jsem se vydal navštívit poslední den, bylo dvacet pět tisíc. Na těchto dnech se podílelo dvacet pět tisíc dobrovolníků! Všem děkuji. Kéž na přímluvu Panny Marie žehná Pán všem mladým lidem z celého světa a požehná portugalskému národu. Všichni společně se pomodleme k Matce Boží, aby požehnala portugalskému národu.

SVATÝ PIO Z PIETRELCINY

Sv. Pia z Pietrelciny není potřeba představovat. Zná ho celý svět. Podle statistiky je tu ročně větší počet poutníků než do Lurd. Vzpomeňme si jenom na některé z našich zemí. Jedna z „duchovních dcer“ pátera Pia žila ve Vídni a jako Rakušanka mohla jezdit do Čech. Využila toho a vozila tam občas růžence, které za totality se těžko dostaly. Páter jí to schválil, ale

Eucharistie v chrámu Santa Maria delle Grazie, u oltáře, kde ji slavíval P. Pio

předpověděl jí, že bude pro to dílo muset trpět. Byla zavřena od české policie pro nedovolené pašování „cenné matérie“. To opravdu uhádli! Růženec je cenná věc, i když jinak než to mysleli oni. Po propuštění napsala knížku, kterou vydala česky, jsou to vzpomínky na způsob, jakým páter jistě

duše vedl. Ještě před jeho smrtí navštívil pátera Pia kardinál Tomášek, od něho dostal mešní šáteček dlouho uchovávaný zvláštní vůni. Mozaiku v nové kapli, kde je hrob P. Pia, vytvořili naši přátelé z Centra Aletti. *(Tomáš kardinál Špidlík S.J.)*

"Sono un povero frate che prega"

Jeden z proslulých světových autorů napsal: „Pokud by se vyhlášoval Oskar sympatie u světců, dnes by ho nepochybně získal P. Pio. Jen zřídka se totiž stává, aby řeholník dosáhl takové oblíby a byl tolik oslavován. Jeho popularita a věhlas dosahují hvězdných výšin a to nejen u věřících“.

Z pohledu novináře je toto konstatování jistě příznivé, ovšem z hlediska náboženského pokulhává. Mluvíme-li totiž o svatých, lidská měřítka tu postrádají svou váhu, protože tu neexistují kvalifikace ani stupně a veškeré pokusy o sestavení jakési *hit parade* jsou předem odsouzeny k nezdaru. Když Církev den co den prožívá vrchol eucharistické víry, připomíná svaté v mešním kánonu slovy: „... se všemi spravedlivými od počátku světa“ (II. eucharistická modlitba). Svatí tedy jsou spravedlivými především u Boha. Nelze však přehlédnout, že úcta k P. Piovi dosáhla

závratných rozměrů u miliónů lidí, od těch nejprostších až po vládní činitele, osobnosti kultury, Církve či ty, kteří teprve Boha hledají. Jde vskutku o „světovou klientelu“, jak o něm při jedné generální audienci pronesl papež Pavel VI. (20.2.1971).

O P. Piovi se právem říká, že byl „světcem lidu“, aniž bychom si snad uvědomovali, že právě to je specifickým charizmatem kapucínského řádu. Otevřme tedy poselství tohoto „prostého kapucína, který svým životem přiváděl svět v úžas“.

U rodného domu P. Pia, Pietrelcina, Itálie, 10. 7. 2012.
Peregrinatio ad Portam Fidei.

Narodil se 25. května 1887 ve čtvrti Castello městečka Pietrelcina a při křtu dostal jméno František (Francesco). Je zajímavé, že významnou roli v životě budoucího Otce Pia hrálo číslo pět, které je tichým odkazem na jeho celoživotní povolání nést na sobě pět ran Kristových neboli stigmata. Už jen to, že se narodil v pátém měsíci roku a to 25., což je 5x5 a že pocházel z pěti dětí. Významnější je však to, že to bylo právě v pěti letech, kdy s příchodem užívání rozumu, začal, podobně jako sv. Veronika Giuliani, jistě ne bez přispění Boží milosti,

pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tíhnul k samotě a často se stranil dětských her s kamarády, takže mu to maminka až vytýkala. Toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v

době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života.

Je však třeba hned říci, že to nebyla vždy vidění příjemná. O svá práva se totiž hlásil i ďábel a trápil jej velmi krutými a vtíravými útoky, kterými jej chtěl odradit od neobyčejné životní cesty, kterou mu Bůh připravil a pro kterou si ho v již tak raném věku připravoval. Malý František, ačkoli byl ještě malé dítě, brzy pochopil, že má-li obstát v těchto zkouškách, musí všechnu svoji důvěru složit do modlitby. Tajně dokonce konal tvrdé pokání a místo polštáře si dával na spaní pod hlavu kámen. Bylo jen logickým pokračováním těchto bojů, že později vstoupil do kapucínského Řádu.

Jeho otec se jmenoval Grazio Maria a ještě krátce před Františkovým vstupem do Řádu odešel za prací do Jižní a později do Severní Ameriky. Maminka Maria Giuseppa (Pepína) tedy celou tíží zodpovědnosti za rodinu musela nést sama. Bylo pro ni velmi těžké jej propustit, protože rodina žila v extrémní bídě a potřebovali jej. Měla však dostatek odvahy, důvěřovat Pánu, že je neopustí, a proto dala Františkovi své požehnání.

František Forgione vynikal pevností povahy a upřímností, která někdy hraničila až s vesnickou drsností jeho rodného kraje, kde zimy byly dosti chladné a léta parná. Lidé tohoto kraje byli zvyklí trpět mlčky a říkat pravdu bez toho, že by hleděli, čím kdo je. Právě tyto vlastnosti byly po dlouhá léta silnou stránkou P. Pia i ve zpovědnici, kde za přispění milosti dovedl vždy nazývat věci pravými jmény bez ohledu na to, jak důstojnou osobu měl před sebou. Pevná povaha, kterou zdědil po svých rodičích obsahovala v sobě i dar pohotově a vtipně odpovídat nebo vyprávět způsobem, který si rychle dovedl sjednat pozornost posluchačů.

S kapucínským Řádem spojil mladý František Forgione svůj život

vysvěcen na kněze. Bylo to v dómu v Beneventu. I pak ale až do roku 1916 žil v rodině a jen na kratičká období se vracel do kláštera. Dokonale tak splynul s lidmi toho kraje, ke kterým mluvil v rodném nářečí.

Počínaje 7. zářím 1911 se u něj jedenkrát týdně začaly objevovat Kristovy rány v dlaních a nohou, provázené prudkými bolestmi, které však vždy zase zmizely, takže se mu dařilo vše tajit. Později se k těmto ranám přidal jedenkrát týdně i prožitek Kristova bičování a korunování trním. V říjnu 1911 proto upadl do vysokých horeček a podivných stavů, které měly za následek, že po 21 dní nemohl přijímat žádný pokrm a žil jen z eucharistie. Pak vše zase odeznělo a roku 1916 musel narukovat jako sanitář do války. I zde však pokračovaly těžké útoky ze strany ďábla a zdravotní potíže, pro které byl po krátké době propuštěn do zálohy.

velmi záhy. Hábit oblékl v městě Morcone již 6. ledna 1903, tedy v necelých šestnácti letech, jak tehdy bylo běžné. Od té chvíle už navždy byl pro všechny jen br. Pio z Pietrelciny. Po noviciátu studoval rétoriku a pak filozofii a teologii a 27. ledna 1907 složil doživotní sliby. Rok nato se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že byl nucen na čas zanechat klášterního života a studovat v soukromí. Zdravotní obtíže a tělesná slabost ustupovaly jen zvolna, ale i přesto byl dne 10. srpna 1910

V září 1916 se "dočasně" přestěhoval do San Giovanni Rotonda, aby se trochu nadýchal horského vzduchu, který potřeboval pro upevnění svého zdraví. Boží Prozřetelnost však chtěla jinak, a tak v S. Giovanni Rotonda zůstal nepřetržitě až do své smrti po celých dvaapadesát let (s výjimkou období vojenské služby a jiných drobných pobytů jinde). Od srpna 1916 byl již rektorem serafínské školy v San

Giovanni Rotondo, kde se věnoval běžným povinnostem.

Postupně se kolem něj začala utvářet duchovní rodina, která se každým dnem zvětšovala a o kterou on pečoval svými promluvy, povzbuzeními, a zvl. velmi hutnou korespondencí, kterou však musel v některých letech na pokyn církevních úřadů přerušit. Byly to celé koše korespondence, se kterou mu museli pomáhat spolubratři. Většinu dopisů jen zběžně prohlédl, přesto však lidé dostávali správnou odpověď.

Dne 20. září 1918 se mu v San Giovanni Rotonda stalo něco, co zcela změnilo jeho další život. Když se modlil před křížem v chórové kapli starého kostela, měl náhle vidění: On sám o tomto mimořádném okamžiku

napsal o měsíc později (22. října) svému duchovnímu vůdci Benediktovi od sv. Marka in Lamis: *"Po slavení mše svaté jsem se modlil v chóru, a tu jsem byl zaskočen jakýmsi spočinutím podobným sladkému spánku. Všechny vnější i vnitřní smysly a také schopnosti duše se nacházely v nepopsatelném ztišení. [...] A zatímco se toto všechno odehrávalo, spatřil jsem sám sebe stojícího před tajemnou Osobností."* Když ta Osobnost odešla, Otec Pio si všiml, že jeho ruce, nohy i bok *"byly probodnuty a řinula se z nich krev."*

„Kolikrát mi – krátce předtím Ježíš řekl – *opustil bys mne, můj synu, kdybych tě neukřížoval...*“. Sám P. Pio o sobě říkával: „Co vám mám o sobě povědět? Vždyť sám sobě jsem

tajemstvím“. Jestliže však Boží prozřetelnost svěruje každému člověku na zemi zcela jedinečné poslání, jaký byl úděl P. Pia? Během návštěvy ad limina, v dubnu 1947, se papež Pius XII. ptal Mons. Cesarana: „*Co dělá P. Pio?*“ A ten mu pohotově odpověděl: „*Svatosti, snímá hříchy světa*“. Mnohdy se svěroval spolubratřím: „*Duše se nedostávají darem, ale vykupují se. Nevíte, co stály Ježíše? Dnes a povždy je třeba*

za ně platit stejnou mincí“.

nenaplňovala neklidem. Právě naopak, v hloubi duše prožíval radost, že se mu dostalo povolání spolupracovat na spáse duší, a to skrze utrpení, jež čerpá svou hodnotu a účinnost ze skutečné účasti na Ježíšově kříži (srv. *Epist. I.*, 303). Proto P. Pio přijímal dobrovolně a s radostí všechna tělesná utrpení, která mu Pán nabízel, a v srdci vnímal

Při vzpomínce na svůj vstup do kapucínského řádu, v listopadu 1922, napsal: „Ó Bože, ... už od té chvíle jsi svému synu svěřil nesmírné poslání. Poslání, které znáš jen ty a já. Ach, Bože ..., vnitřně slyším hlas, který mi neustále říká: obětuj a posvěcuj se“ (*Epist. III.*, 1010). Byl si tedy vědom, že si ho Bůh vyvolil, aby skrze lásku a kříž spolupracoval na Kristově vykupitelském díle. Spolu s Kristem ukřižován, už nežil on, ale v něm žil Kristus – jak píše sv. Pavel (*Gal 2,19ss*). Otec Pio přijal kříž v přesvědčení, že celý jeho život, stejně jako život jeho Mistra, bude „mučednictvím“. V červnu 1913 napsal svému duchovnímu vůdci, P. Benediktovi: „Pán mi jako v zrcadle dává poznat celý můj budoucí život, který není ničím jiným, než 'mučednictvím'“ (*Epist. I.*, 368). Avšak ani tato jasná vize nejisté a trýznivé budoucnosti jej

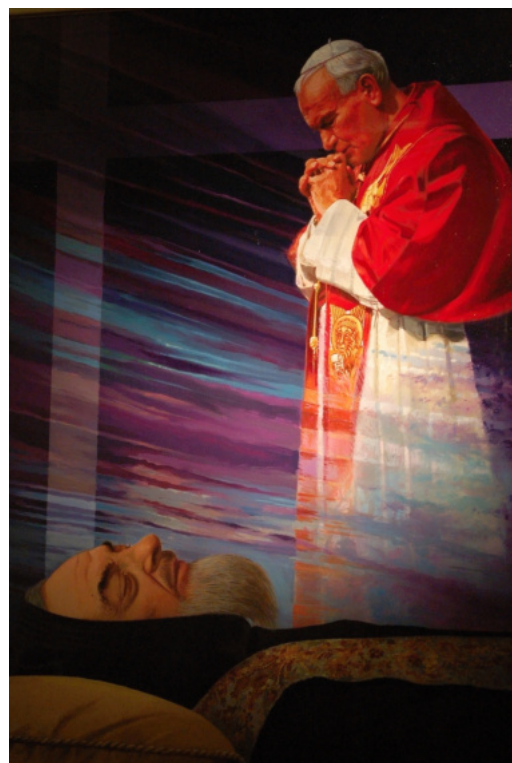
stále naléhavější Boží hlas, který jej volal k obětování se za bratry (srv. *Epist. I.*, 328ss). Většina tento aspekt mnoho nezná, a to i proto, že se o něm málo mluví. U P. Pia se totiž zdůrazňují mnohé jiné věci, které lze snáze pochopit a přijmout. Avšak vyloučíme-li ze života a spirituality P. Pia kříž, vyprázdníme jeho svatost. Ovšem kříž nikoli jako epizodu, nýbrž jako životní postoj, protože celý jeho život se odvíjel ve stínu kříže ke slávě Boží, k osobnímu posvěcení a ke spáse bližních. Zcela a ve všem tak kráčel ve šlépějích Mistra – Krista, který dobrovolně a s láskou přijal Otcovu vůli: „Oběti ani celopaly jsi nežádal, ale připravils mi tělo ... Tehdy jsem řekl: hle, přicházím, Bože, abych plnil tvou vůli (*Žid 10,5*). Od roku 1910 až do své smrti v roce 1968 žil jako ukřižovaný, po příkladu Krista nesl kříž svůj i kříž trpícího lidstva, které se k němu obracelo. V březnu 1948 napsal jedné

bosé karmelitce: „*Jednoho dne, až nám bude dáno spatřit plný polední jas, tehdy poznáme, jakou hodnotu, jakými poklady byla pozemská utrpení, jimiž jsme si zasloužili vlast, která už nebude mít konce. Od velkorysých a milujících duší Bůh očekává hrdinství a důvěru v něj, aby po výstupu na Kalvárii dospěli na horu Tábor*“.

Celých 50 let pak tyto rány navzdory snaze lékařů zůstaly nezahojené, čerstvé a stále krvácely, zvláště v pátek. Svět viděl ve stigmatach senzaci, sám P. Pio je pokládal za trest Boží spravedlnosti. Říkal: *"Je pro mne velmi těžké snášet tento oheň, který Ježíš zapálil v mém maličkém srdci. Jsem stravován láskou k Bohu a k bližnímu."*

Určitý čas se musel zdržovat v ústraní a byl podroben přísným lékařským zkoumáním ze strany Posvátného Oficia, které prohlásilo, že *"nenachází nic nadpřirozeného na těchto skutečnostech"* a uložilo bratrovi, že nesmí slavit mši sv. na veřejnosti a že nesmí odpovídat na dopisy jemu adresované ani osobně ani pomocí prostředníka. Od 9.6.1931 až do r. 1933 měl dokonce zakázáno vykonávat jakoukoli službu jménem Církve (mohl pouze soukromě sloužit mši svatou). Podobná omezení uložil P. Piovi i apoštolský vizitátor v letech 1960-1964.

Tato opatření byla jistě bolestivá, ale Otec Pio kategoricky odmítal snahy některých svých ctitelů, kteří se snažili obejít nějak tato nařízení a zjednat mu svobodu. On totiž miloval toutéž láskou Krista i jeho Snoubenku Římskou Církev, kterou vždy považoval za svou Matku, i když mu způsobovala mnoho vrásek na tváři. Dne 2. dubna 1932 napsal Manfredonskému biskupu Andreovi Cesaranovi: *"Z hlubokého ticha své celičky slyším jako ozvěnu falešné hlasy, které se točí kolem mé ubohé osoby. Jsem velmi znechucen nehodným chováním, které mají falešní proroci, jež se ohánějí mým jménem. Musel jsme je varovat [...], aby krotili toto své nadšení a respektovali to, co nařídilo Posv. Oficium."* Jako pravý syn sv. Františka, i on v sobě živil "velkou důvěru v kněze, kteří žijí podle pokynů sv. římské Církve".

Vytrvale říkal: *"Bolesti, to jsou poklady Ducha"*. Mezitím dostal od Boha v kromě daru vidění do svědomí a skrytých myšlenek člověka (kardiognoze) také schopnost být současně na dvou místech (bilokace), která mu umožnila být zcela svobodný, věnovat se zcela modlitbě a současně být v době svobody i k dispozici pro službu lidem.

Od roku 1936 začal naplno rozvíjet svou činnost a vzniká jeho »Casa Sollievo della Sofferenza« (neboli

Dům úlevy v utrpení), který byl mohutným pokusem zpřístupnit kvalitní lékařskou péči i těm nejchudším. V jeho rodné obci současně vznikala nový klášter. Obojí bylo postaveno zcela z darů věřících. Ani jeden kámen nebyl koupěn. O své nemocnici vždy zdůrazňoval: Nechci přinášet úlevu pouze tělu, to by byla jen dobře vybavená klinika, »přineste nemocným Boha«. Poliklinika byla slavnostně otevřena dne 5. května 1956 za

přítomnosti kardinála Giacoma Lercara (Pius XII. tuto nemocnici v promluvě z 8. května 1956 označil za jednu z nejlépe vybavených nemocnic Itálie).

Na duchovní podporu „Domu úlevy“ začaly stovky jeho »duchovních dětí« vytvářet »Gruppi della preghiera« (skupiny modlitby), které jsou dnes přítomny v celém světě. Otec Pio říkával: „*Dejte mi jeden den v týdnu a já vám dám celý týden*“. Myslel tím zvláště silný

postoj kajícnosti v pátek – všechna svá trápení a těžkosti snášet radostně z lásky k Ježíši a ke spáse duší, a tak duchovně podpírat dílo Otce Pia. Otec Pio říkával: „*Bez modlitby je náš Dům úlevy v utrpení něco jako rostlinka bez vzduchu a bez slunce*.“

kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy (anonymních poutníků, a zvl. také osobností filmového a divadelního života...) po oné cestě, v té době již zpevněné, která celá staletí byla sotva více než jen napůl opuštěnou horskou stezkou pro soumary. P. Pio byl vskutku člověkem zповědnice, který věnoval

přemnohé hodiny této delikátní službě, pro kterou dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby pochopil nakolik je kající disponován a aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky. Uměl pravdivě číst v srdci každého a rozhodně ponořit skalpel do rány, tak jak to umí jedině Boží lidé, jejichž jediným cílem je Boží sláva a dobro duší.

Víra byla pro P. Pia životem: vše, oč usiloval a co konal, dělal ve světle víry. Během dne i po značnou část noci setrval v dialogu s Bohem. Říkal: „*V knihách Boha hledáme, v modlitbě ho nacházíme. Modlitba je klíčem, který otvírá Boží srdce*“.

S pokorou se považoval za neužitečného, nehodného Božích darů. Mezi tolikerým obdivem světa opakoval: „*Jsem prostý bratr, který se modlí*“

Jako skutečně zamilovaný do Boha, byl svobodným člověkem, imunním před každým lidským ohledem, až do té míry, že se někdy ukazoval jako

pramálo zdvořilý nebo agresivní: Na nikoho nebral ohled, všem říkal to, co jim měl říci a ochotně věnoval pozornost i té nejobyčejnější ženě, i přesto, že mu byla ohlášena návštěva jedné kněžny z královské krve, (která tak byla nucena trpělivě čekat až na ni dojde řada). P. Pio pak musel písemně omlouvat své jednání svému představenému ve Foggi. Napsal mu:

„Pokorně prosím o odpuštění, jestliže jsem nechal čekat kněžnu Marii Jose, ale před ní byla jedna vesnická žena, chudá mlynářka, která se ke mně občas chodí zpovídat, a musí svěřovat své malé děti do opatrování sousedce. A její srdce je vždy plné obav o tyto nevinné duše, které z minuty na minutu čekají na návrat své maminky. Jistěže, obě dvě jsou matkami, obě dvě mají svá trápení. Nemohl jsem však opustit jednu maminku, abych utíkal za druhou. Navíc, obě přistoupily k Ježíši, a on rozprahuje paže ke všem, také k těm, kteří čekají a umí čekat.“

Podivuhodná prostota a podivuhodná svoboda svatých! Jistě to nebyl člověk jednoduchých počtů, jestliže byl přesvědčen, že celá Paříž nemůže vyvážit hodnotu jedné mše svaté.

Dne 6.8.1959 také sám Otec Pio zažil tělesné uzdravení při setkání se sochou Panny Marie Fatimské, která tehdy putovala po Itálii. Od té chvíle k ní cítil zvláštní náklonnost. 22. září 1968 však i pro něj přišel jeho poslední

den. Při ranní mši svaté omdlel, pak ještě v poledne natolik sebral síly, že požehnal poutníkům, v noci se ještě vyzpovídal a v noci ve 2³⁰ dne 23.9.1968 zemřel, řekl spolubratrovi ještě tato poslední slova: „*Prosím, poděkujte všem spolubratřím za lásku, kterou mi vždy prokazovali a poproste je mým jménem o odpuštění za obtíže, které kvůli mně museli přestát, za špatný příklad a pohoršení, které jsem snad někdy dal. Modlete se za mou duši. Ježíši, Maria; Ježíši, Maria*“.

Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože nekonečné davy lidí, které se mu chtěly naposledy poklonit, si nenápadně ustríhávaly na památku kousíčky z jeho oblečení.

Poutníci u relikviáře sv. Pia z Pietrelciny v kryptě baziliky Panny Marie Milostné, San Giovanni Rotondo, Itálie, Anni Paulini Peregrinatio, 13.7.2009.

Je proto logické, že netrvalo dlouho, a byl zahájen proces, který měl za výsledek oficiální potvrzení jeho svatosti. Již 4. listopadu 1969 začalo projednávání kauzy jeho blahorečení; 20. března 1983 byl oficiálně zahájen poznávací proces o životě a ctnostech služebníka Božího a 21. ledna 1990 byla uzavřena diecézní fáze; 21. prosince 1998 Jan Pavel II. vydal dekret o pravosti zázraku na Marii Consiglii De Martino, ze Salerno a stanovil datum blahorečení na 2. května 1999. Dne 28. září 2001 byl potvrzen zázrak na malém chlapci jménem Matteo Colella, kterému v důsledku pokročilé meningitidy selhaly vnitřní orgány a upadl do kómatu. A tady je jeho příběh.

Mimořádný muž, jehož Bůh poslal v naléhavém okamžiku lidských dějin

Pater Pio byl bezesporu mimořádným světcem, jehož věhlas dosahuje neslýchaných rozměrů. Byl jediným stigmatizovaným knězem v dějinách Církve. A právě pro tuto tajemnou přítomnost stigmat byl nazýván „alter Christus“, druhý Kristus. Za života byl P. Pio v jistém smyslu „nepohodlným“ řeholníkem. Jeho pozemský úděl – jak jsme viděli – se odvíjel mezi silnými protiklady, kdy proti němu mnohdy stály i církevní představení, napomínali ho, trestali, nedůvěřovali mu a dokonce ho odsoudili. To vše jej jako tíživý stín provázelo i po smrti a vrhalo to vážné těžkosti na proces beatifikace. Jak ostatně sám předpověděl: „Po smrti vzbudím ještě větší rozruch, než za života“. Mužem Prozřetelnosti se však stává Karol Wojtyła, jenž do pochybností a nejistot vnesl světlo a nedovolil, aby byrokratické obtíže a dávné předsudky zastavily cestu P. Pia ke svatořečení. Mnozí skutečně říkají, že nebýt rozhodnutí a výslovné vůle papeže Jana Pavla II.,

nebyl by proces svatořečení „stigmatizovaného frátera“ nikdy dokončen. Právem se ptáme, co vedlo tohoto papeže k tak velkému obdivu k Pateru Piovi? Zřejmě to, že měl to štěstí jej důvěrně poznat. Víme totiž, že Karol Wojtyła se s P. Piem setkal už v létě roku 1947. Nešlo o setkání náhodné, krátké, spěšné, jak tomu u poutníků bývá. Bylo to setkání, které trvalo skoro celý týden. Během něho mohl Wojtyła dlouze rozmlouvat s Paterem, ocenit jeho nauku a poznat jeho spiritualitu. Tehdy byl Karol Wojtyła teprve osm měsíců knězem. Studoval v Římě a velmi se zajímal o mystickou teologii. Byl uchvácen díly sv. Terezie z Avily, sv. Jana z Kříže ..., a to do té míry, že hned po kněžském svěcení žádal svého biskupa, aby mohl vstoupit na Karmel, tedy stát se karmelitánským mnichem. Avšak jeho biskup, kterým byl tehdy kardinál Adam Stefan Sapieha, přísný a charismatický pastýř, mu nedal svolení. Představenému karmelitánů, který Wojtylovu žádost podporoval, tehdy řekl: „*Karol je potřebný pro polskou Církev a pak jím bude pro Církev všeobecnou*“.

Wojtyła se musel smířit s tím, že zůstane diecézním knězem, a vzdát se touhy stát se klauzurním mnichem. Svou náklonnost k mystice však nikdy neopustil. Poté, co byl vyslán do Říma, aby získal specializaci v teologii, zvolil si jako téma své doktorské práce: „*Nauka víry podle sv. Jana od Kříže*“. Když se za studií ve věčném městě dověděl, že v Puglii, u Gargána žije fráter, mající stigmata – typické mystické znamení, rozhodl se ho navštívit. Psal se rok 1947. Pozice P. Pia v lůně Církve byla tehdy dosti klidná. Papež Pius XII. si vážil „stigmatizovaného frátra“, a už na počátku svého pontifikátu nařídil Svatému Oficiu, aby „nechal P. Pia na pokoji“. Stigmatizovaný řeholník však už měl za sebou dlouhou kalvárii nepochopení a předsudků. Od května 1923 totiž proti němu vydalo Posvátné Oficiu celkem pět dekretů a další oficiální dokumenty, které zpochybňovaly „nadpřirozenost“ mystických jevů, které se mu připisovaly, především stigmata.

V roce 1947 byl tedy už klérus celého světa obeznámen se skutečností, že Církev se od tohoto řeholníka distancovala, a vyzvala všechny, aby k němu nechodili. Karol Wojtyla jej i přesto chtěl poznat. Proto hned, jak skončil akademický rok, vypravil se do Gargána a na několik dní se ubytoval v konventu P. Pia. Záznamy říkají, že se s ním několikrát setkal, a pochopitelně, že se u něj zpovídal. Co tehdy P. Pio řekl mladičkému Wojtylovi? Nevíme. Papež o tom sám nikdy otevřeně nemluvil. Když však byl zvolen na Petrův Stolec, v říjnu 1978, začaly o tomto setkání po Římě kolovat kuriózní zprávy. Říkalo se, že P. Pio mladému Wojtylovi předpověděl, že se stane papežem. Jeden starý polský kněz vzpomíná, že Karol Wojtyla se už jako mladý kněz o tom občas žertem zmiňoval. Považoval totiž za nemožné, aby se tato předpověď naplnila. Jakmile se však stal krakowským arcibiskupem a byl jmenován kardinálem, už o tom nemluvil. Snad si začal uvědomovat, že by se proroctví mohlo naplnit. Poté, co v květnu 1981 došlo k atentátu na náměstí sv. Petra, znovu se ozvaly hlasy o prorockých předpovědích, které P. Pio vyslovil Karolu Wojtylovi. Znovu zazněly v plné aktualizaci. Říkalo se, že tehdy – v roce 1947 – bratr spolu s volbou předpověděl papeži i atentát: „*Vidím tvé bílé roucho potřísněné krví*“. Ani to však nebylo nikdy potvrzeno, a jde zřejmě o zbožné legendy. Faktem však zůstává, že Karol Wojtyla na své setkání s P. Piem v roce 1947 nikdy nezapomněl, a vždy k němu choval velkou úctu. Nezvratný důkaz této hluboké úcty poskytl v roce 1962. Jako mladý biskup tehdy dlel v Římě na zasedáních II. vatikánského koncilu. Patera Pia si tehdy znovu vzali na mušku zapřisáhlí nepřátelé, kteří o něm šířili pomluvy a lži. Proto byl stigmatizovaný kapucín Posvátným oficiem pozván do Říma na „apoštolskou návštěvu“, po které se na něj snesla přísná opatření. Ještě během svého pobytu v Římě dostal Wojtyla dopis z Krakova, v němž se mu sdělovalo, že jedna z jeho hlavních spolupracovnic, doktorka Wanda Poltawska, lékařka a psychiatricka, s níž dlouhá léta spolupracoval v oblasti rodiny, onemocněla rakovinou. Lékaři se rozhodli, že ji budou operovat, ale naděje na záchranu byly velmi mizivé až nulové. Wojtyla pocítil hlubokou bolest. Nejen proto, že tuto ženu dobře znal, ale také proto, že doktorka Poltawska byla ještě mladá a měla čtyři malé dcerky, které by přišly o mámu. Medicína byla bezmocná. Wojtyla hned pomyslel na P. Pia. Napsal mu dopis, v němž mu celý případ vylíčil a prosil ho o modlitbu. A právě k tomuto listu se váže nesmírně cenné svědectví, které vyprávěl Angelo Battisti z vatikánského Státního sekretariátu, jenž byl současně pověřen správou „Domu ulehčení v utrpení“, nemocnice, kterou P. Pio založil. Wojtylův list byl totiž předán jemu, aby ho doručil do San Giovanni Rotonda. Battisti sedl do auta a hned se vypravil na cestu. Když přijel do konventu, odebral se k P. Piovi do jeho pokoje. Seděl v křesle pohroužen do modlitby. „*Odevzдал jsem mu dopis*“, - vypráví Battisti. „*Nato mi Pater Pio řekl: 'Otevři ho a přečti'. Otevřel jsem tedy dopis a četl. Byl psán latinsky. Poté, co vysvětlil případ ženy, nemocné rakovinou, prosil pisatel o modlitby*“. Pater Pio poslouchal mou četbu s hlavou skloněnou na prsou. Když jsem skončil, setrval chvíli v mlčení, pak se ke mně obrátil a řekl: „*Angiolino, tohoto nemůžeme odmítnout*“. Battisti, který dobře znal prorockou váhu slov P. Pia, zůstal téměř šokován: kdo je ten Karol Wojtyla, o němž P. Pio prohlásil: „*Tohoto nemůžeme odmítnout*“? Když se vrátil do Vatikánu, začal se po něm vyptávat. Mladého polského biskupa však nikdo neznal. Jedenáct dnů nato se musel Battisti znovu vrátit do San Giovanni Rotonda s novým listem, v němž polský biskup děkoval P. Piovi: „*žena, nemocná rakovinou, byla znenadání uzdravena, ještě než ji odvezli na operační sál*“. Pokračoval tak rozhovor, který mezi paterem Piem a Karolem Wojtylou začal v roce 1947. Po smrti P. Pia byl Wojtyla prvním, kdo zaslal do Říma listy,

žádající zahájení beatifikačního procesu. Pater Pio zemřel 23. září 1968. Rok nato, v listopadu 1969 bratři kapucíni žádali biskupy celého světa, aby do Říma odeslali „postulační list“, a tak proces podpořili. Mnozí biskupové dopovídali sami za sebe, zatímco Karol Wojtyła, tehdejší krakowský arcibiskup, oslovil celý polský episkopát a poslal do Říma oficiální list celé polské biskupské konference, ve kterém stálo, že „*všichni podepsaní biskupové, arcibiskupové i kardinálové jsou přesvědčeni o svatosti a zvláštním poslání P. Pia, někteří proto, že jej viděli na vlastní oči, jiní proto, že jej poznali ze svědectví těch kdo jej slyšeli a o něm napsali*“. A právě tento list, proto, že byl vyjádřením celé polské Církve, měl velkou váhu pro zahájení procesu, který se potýkal s velkými těžkostmi. V roce 1974 se Karol Wojtyła – tehdy už kardinál -, odebral při návštěvě Itálie do San Giovanni Rotonda. Slavil tehdy mši svatou v kapucínském konventu a v promluvě mj. řekl, že „*má dosud, i po tolika letech, stále před očima postavu P. Pia, jeho přítomnost, mši svatou, kterou slavil u bočního oltáře, zpovědnici, a dosud slyší jeho slova*“. Řekl, že „*bylo působivé, hluboké, slavit eucharistii vedle hrobky tohoto ctihodného otce, jenž po celý život nedělal nic jiného, než že hlásal Kristovo utrpení a zmrtvýchvstání*“. V roce 1978 byl Karol Wojtyła zvolen papežem. Beatifikační proces P. Pia oficiálně do té doby ani nezačal. O jeho zahájení v roce 1983 se nepochybně zasloužil Jan Pavel II. Byl to právě tento papež, který jej 2. května 1999 beatifikoval a 16. června 2002 prohlásil za svatého.

***„Jak aktuální je spiritualita kříže,
kterou prožíval pokorný kapucín z Pietrelciny!
Naše doba potřebuje poznat její hodnotu,
aby dokázala otevřít srdce naději“.***

***„Stále hledal, jak se co nejvíce připodobnit Ukřižovanému
s jasným vědomím, že je povolán, aby zvláštním způsobem
spolupracoval na díle vykoupení.
Bez tohoto odkazu na kříž nelze jeho svatost pochopit“.***

***„Konečný důvod apoštolské činnosti Otce Pia
a hluboký kořen takové duchovní plodnosti spočíval
v niterném a stálém spojení s Bohem,
což dokazují výmluvná svědectví dlouhých hodin strávených
na modlitbách. Rád říkával: 'jsem chudý bratr, který se modlí'“.***

(Jan Pavel II. v homílii kanonizace P. Pia a před modlitbou Anděl Páně, 16. června 2002)

PŘÍKLADNÝ KRÁL, HORLIVÝ KŘEŠŤAN

PŘED TŘICETI LETY – 31. 7. 1993 - ZEMŘEL BELGICKÝ KRÁL BAUDOUIN I.

„Nous avons appris avec douleur la mort de votre roi bien-aimé Baudouin I. Lors de notre visite dans votre pays nous avons compris combien cet être exceptionnel était cher à vos coeurs et ce qu'il avait été pour tout le pays. Son autorité avait racine en Dieu. En Dieu il fondait la prospérité que rien ne peut détruire. Nous étions en Belgique le jour de la Fête Nationale et avons prié alors Dieu pour celui qu'Il avait choisi à la tête de votre beau pays. Aujourd'hui encore votre chagrin nous touche et prions le Seigneur de vous consoler ainsi que toute la famille royale. Aujourd'hui j'ai célébré la Ste Messe pour le repos de son âme et pour l'avenir de votre pays, que le bon Dieu vous donne un aussi bon roi que celui que vous venez de perdre. God zegne U en ganz Belgien.“

Dr. Josef Benicek, curé de Pustiměř

Belgičané k němu vzhlíželi a dosud vzhlížejí spíše jako k „otci“ než jako k „vladaři“. V bouřlivé době království, které se postavilo jeho otcí, jehož tolik obdivoval, usedl ve dvaceti letech na belgický trůn. Celých dvaadvacát let pak rozvážně a starostlivě, s oddaností a v duchu rovnosti řídil osudy svého národa. Snad nikdy nebyl národ tak dojat smrtí hlavy státu. Jestliže v roce 1963 se po smrti prezidenta Kennedyho ubíral 250.000 zástup na washingtonský kapitol, aby vzdal hold svému panovníku, v Belgii po tři dny a tři noci stálo úchvatné defilé před palácem v Laeken, kam se poklonili a vyslovili své „L'adieu au roi triste“. Brány se zavíraly ve 22.30h a otvíraly už ve 3h ráno, a tak 300.000 občanů vstoupilo do kapele, kde bylo jeho tělo vystaveno. Tehdy se v okně paláce objevila útlá silueta. V bílém rouchu – barvě zmrtvýchvstání – děkovala nespočetnému zástupu královna Fabiola.

Jsou králové – řekl kardinál Danneels 7. srpna 1993 ve své homílii při pohřební mši v bruxelské katedrále – kteří jsou víc než králové: jsou pastýři svého lidu.

Věnují panování celý svůj život, a milují až darování vlastního života. Tak tomu bylo u krále Baudouina. Miloval. Jeho politická inteligence měla své hluboké kořeny v srdci“.

Narodil se v Bruxelles, 7. září 1930. V pěti letech mu při havárii zemřela matka Astrid. Spolu s otcem Leopoldem III. prožil léta druhé světové války jako vězeň nejprve na hradě v Ardenne a později v Německu. „Vive le roi“, zaznělo 16. července 1951, kdy mu otec za pohnutých okolností předal vládu. Bylo mu tehdy dvacet let. V roce 1960 se oženil s Fabiolou de Modera y Aragón. Protože neměli děti, svou lásku věnovali Astrid a Laurent, dětem Baudouinova bratra Filipa (následníka trůnu) s italskou princeznou Paolou Ruffo z Kalábrie. Byl přívětivý a jemné povahy, s pevným náboženským základem. Dokázal se pohroužit do modlitby a setrvat v kontemplaci tajemství. Jeho průzračná víra pronikala do všech výrazů jeho osobnosti a to nejen do odpovědí, které si žádalo vysoké postavení, které zaujímal. V jeho dnech nikdy nescházel čas pro rodinný život, věnovaný zálibám, vztahům k jiným či prostor věnovaný pěstování umění. Byl osobností, v níž se víra snoubila s politickými a sociálními povinnostmi. Svě vladařské poslání chápal jako

poctivou a nezaujatou službu dobru národa. Věděl, že musí svému lidu nabídnout především osobní svědectví, vyvážené a průzračné. Byl skutečným příkladem veřejného i soukromého života, zvláště v manželském životě s Fabiolou. Pod královskou korunou Baudouina vyrostla Belgie v materiální, občanské a morální evropské impérium. Své poslání zastával s velkou rozvážností a důsledností v respektování ústavy. „Charitas politica“, kterou vykonával byla tajemstvím cest pokoje, demokracie a národní jednoty po nichž se jeho země ubírala.

FOTOGRAFIE Z BELGICKÉHO POBYTU MLADÝCH FARNOSTI PUSTIMĚŘ
ZVEŘEJNĚNÁ V BELGICKÉM DENÍKU *NORD ECLAIR HAINAUT* (24.7.1993) S TITULEM:

***C'est avec de pareilles initiatives
que se créera demain Europe plus unie.***

(Díky takovým iniciativám se zítra zrodí sjednocenější Evropa)

Jeho rady a zásady mohly vlády jen stěží přehlížet. Neměl rád protagonismus, ale svou neuvěřitelnou pevností dokázal prosadit vše, co směřovalo k dobru společnosti, jako jsou základní hodnoty soužití a solidarity. Jeho víra byla známa všem. nebyla však „zbraní“ či nástrojem nezbytného politického nátlaku. Naopak, právě z ní vzcházela úcta k jiným, pozornost ke všemu co je správné, pravdivé a užitečné, ale také vysoký smysl pro osobní odpovědnost, který jej onoho památného dubna roku 1990 vedl k tomu, že se dočasně vzdal svých ústavních pravomocí, aby nebyl přinucen podepsat zákon, který liberalizoval potrat. Takové rozhodnutí vzbudilo rozruch. Bylo to mimořádné svědectví ústavního citu i upřímného demokratického postoje – „gesto vnitřní vznešenosti a věrnosti nejvyšší hodnotě svědomí, které skládá účty jedinému Bohu“, jak napsal 8. dubna 1993 vatikánský deník L'Osservatore Romano. „Baudouinovo gesto – píše se dále – dojalo celý národ: všem bylo neodvolatelným odkazem na hodnoty. Gesto, v němž ve svých budoucích dějinách bude moci země najít svou pravou identitu. Bylo to gesto, které před očima lidstva a především těch, kdo mají odpovědnost za lidské soužití, poukázáním na vyšší duchovní roviny v lidském hodnotovém žebříčku“.

„Byl králem podle srdcí lidí. Miloval nás a my jsme milovali jeho. Jeho smrt vzbudila v národě hluboké dojetí a nesmírné uznání. Smrt krále probudila to nejvzácnější v srdci každého z nás. Paradoxně nás všechny učinila lepšími“, řekl kardinál Danneels v homílii za přítomnosti představitelů všech nejvyšších světových představitelů v brusselské katedrále. Na vlastní oči jsem se o tomto životním svědectví velkého belgického krále mohl přesvědčit. A nejen já, ale i skupina mladých, kterým jsem ve spolupráci s manželou Stichelboutovými umožnil pobyt v této zemi. Uskutečnil se krátce před nečekanou smrtí krále Baudouina. Mladí tak mohli nahlédnout do belgické historie, ale i moderní současnosti. Oslavili zde národní svátek, byli přítomni velkolepé přehlídce Forces navale či přijati starostou města Dottignies. Můj kondolenční list, zaslaný k jeho rukám, vzbudil velké dojetí. Napsal mi: „*v hluboké bolesti, kterou prožívá náš národ, je nám vaše vzpomínka velkým povzbuzením. Vždyť i přes krátký pobyt, jste zůstali v duchu s radostmi i bolestmi mé země. Vaše slova budu tlumočit Ježímu královskému Veličenstvu, královně Fabiole.*“

(Překlad kondolence:

„S bolestí jsme se dozvěděli o smrti vašeho milovaného krále Baudouina I. vždyť už během našeho pobytu ve vaší zemi jsme pochopili, jak byl mimořádný a drahý vašim srdcím, a kým byl pro celý národ.

Jeho autorita byla zakořeněna v Bohu.

Na Něm založil prosperitu, kterou nedokáže nic zvrátit.

Oslavili jsme v Belgii váš národní svátek a tehdy jsme se modlili za Toho, jehož Bůh zvolil do čela vaší krásné země. Dnes jsme opět dojati vašimi slzami a prosíme Pána, aby potěšil vás i celou královskou rodinu.

Dnes jsem slavil mši svatou za věčné odpočinutí jeho duše a za budoucnost vaší země.

Kéž vám dobrý Bůh dá stejně dobrého krále, jakým byl ten, s nímž se loučíte.

Bůh žehnej celé Belgii.)

“QUIS UT DEUS”

/”Kdo jako Bůh”/

Tato slova si zvolil jako motto svého apoštolského poslání Mons. ThDr. František Vaňák, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský. Ve čtvrtek, 14. září, si připomeneme 32. výročí jeho smrti. Narodil se 28. června 1916 ve Vojtěchově, na kněze byl vysvěcen 5. července 1941 a 26. srpna 1989 přijal biskupské svěcení. 21. prosince 1989 byl jmenován prvním olomouckým arcibiskupem a moravským metropolitou po pádu komunizmu. Jako první z nástupců svatého Metoděje přivítal 21. dubna 1990 na půdě posvátného Velehradu Svatého Otce -

Jana Pavla II. V témže roce přivedla jeho přítomnost na pouti u svaté Anny v Pustiměři snad nejvíce poutníků v novodobých dějinách. Zemřel 14. září 1991 a pohřben byl podle svého přání na Svatém Hostýně, o jehož zvelebení se zasloužil.

„Náš nejdražší, vroucně milovaný Svatý Otče! Jménem tohoto velkého zástupu Božího lidu, všech věřících z naší cyrilometodějské Moravy, jménem všech poutníků a také věřících polské národnosti, i jménem svým vítám vás na Velehradě. Vítám vás na tomto posvátném místě, které více než jedenáct století znamená na dějinné duchovní mapě Evropy ohnisko šíření víry, obnovy a jednoty církve, na místě posvěceném působením spolupatronů Evropy, svatých Cyrila a Metoděje. Tomuto setkání s vámi předcházela dlouholetá touha mít vás, papeže, náměstka Kristova, ve svém středu. Přivítat vás, Svatý Otče, nejvzácnějšího poutníka velehradského. Tato touha tím více rostla, čím déle se snažily temné síly zmařit tuto snahu. Ale Boží věc zvítězila. Díky Bohu, chvíle, kdy jste mezi námi se naplnila. Zde a nyní. Toto je den, který připravil Pán, jásejme a radujme se z něho. Jsme šťastni, Svatý Otče, že věřící lid Moravy může slavit bohoslužbu nejen se svými biskupy a kněžími, ale s tím, koho sám Spasitel označil za skálu církve a nejvyššího pastýře stáda, s nástupcem Petrovým. Vítejte nám, a kéž všechno, co obsahují a čím přetékaají srdce zde přítomných věřících spolu s obětními dary se promění k chvále a slávě našeho Boha!”

/Uvítání papeže Jana Pavla II./

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ NA ZŠ PUSTIMĚŘ - 2023/2024

Děti, které navštěvovaly náboženství v minulých letech, jsou považovány za přihlášené.

Všichni prvňáčci dostanou přihlášky od svých třídních učitelů/lek.

Pokud se někdo chce přidat, klidně může přijít se svými spolužáky do náboženství podle rozvrhu, přihlášku dostane individuálně od paní katechety.

Rozvrh žáků 2. stupně je přizpůsoben tak, aby i tito mohli chodit do náboženství a nekrylo se s vyučováním.

**NÁBOŽENSTVÍ NENÍ KROUŽEK,
MÁ STATUS NEPOVINNÉHO PŘEDMĚTU.**

**VÝUKA BUDE ZAHÁJENA V ÚTERÝ, 12. ZÁŘÍ 2023,
DLE ROZVRHU:**

1.+2. třída: 11.35 – 12.20

3.+4.+5. třída: 12.35 – 13.20 6.-9. třída: 13.30 – 14.10

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

„Pohřbu tří vysokých stranických funkcionářů v Moskvě se zúčastnil i náš představitel. Během pohřbu se ptá jednoho tamního sovětského tajemníka: „Na co zemřeli tito tři soudruzi?“ „Na otravu houbami,“ zní odpověď. „Ale vždyť jeden má uprostřed čela díru!“ – „Nechtěl jíst houby.“

II.

Malý Mireček se vrátil ze školy a otec se ho ptá: „Co jste dnes dělali ve škole?“ – „Psali jsme slohovou práci na téma – jak se seznámili naši rodiče.“ – „A tys napsal co?“ – „Že jste se seznámili ve Vysokých Tatrách.“ Otec: „No, to je pravda. A jak jsi tu práci nazval?“ – „Oběť velehor.“

III.

„Právě jsem se vrátila od obvodní doktorky. Řekla, že bych měla vysadit marihuanu! No má rozum? Teď, v únoru? Vždyť zmrzne!“

IV.

„Doktor mi povolil dvě deci vína denně.“ – „A jak to zvládáš?“ – „No, už jsem v roce 2043.“

V.

Byl jsem u očního. Dvě hodiny mi zkoušel zrak a měnil brýle. Nakonec mě poslal domů, že se mám doučit abecedu...

VI.

U zubaře: „Teď to bude trochu nepříjemné. Připraven?“ – „Ano.“ – „Patnáct tisíc korun.“

VII.

Na Slovensku přijde chlap s kašlem do lékárny: „Dobrý deň, Robitussin?“ – „Bohužiaľ, váš syn tu nerobí.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 10. - 17. září 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 10. září	23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ NAROZENÍ PANNY MARIE HODY V DRYASICÍCH	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodiče ŠMEHLÍKOVY, živou a +rodinu ŠMEHLÍKOVU a KOZÁROVU
		DRYSICE 9.30	za + Marii ADAMCOVOU, manžela, syna, dvoje rodiče a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Jana a Antonii HASONOVY, syna a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za dar zdraví pro nemocnou osobu, Boží požehnání pro rodinu a duše v očistci
PONDĚLÍ 11. září	PONDĚLÍ 23. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za živou + zemřelou rodinu PŘEROVSKOU
ÚTERÝ 12. září	JMÉNO PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za + Marii ZBOŘILOVOU, manžela, rodiče, bratra a Boží požehnání pro živou rodinu
STŘEDA 13. září	SV. JAN ZLATOÚSTÝ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	DRYSICE 18.00: na poděkování za 70 let života, +rodinu DOBEŠOVU, MICHÁLKOVU, CHARVÁTOVU, HODULÍKOVU, BABICOVU, HECZKOVU a za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
ČTVRTEK 14. září	SVÁTEK POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE	PODIVICE 8.00	za + Mons. ThDr. Františka VAŇÁKA a za nového olomouckého arcibiskupa
PÁTEK 15. září	PANNA MARIA BOLESTNÁ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jiřího KLIMEŠE, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
SOBOTA 16. září	SV. LUDMILA, MUČEDNICE	PODIVICE 8.00	za + Marii ČERNOU, dceru Marii a Boží požehnání pro živou rodinu
NEDĚLE 17. září	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. KORNÉLIUS, PAPEŽ A SV. CYPRIÁN, BISKUP, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu LOUBALOVU, POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU
		DRYSICE 9.30: za živou a zemřelou rodinu ROZSYPALOVU, KREJČÍ, MALOŠÍKOVU a duše v očistci	
		PODIVICE 11.00: na poděkování Pánu Bohu za dar života s prosbou o požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za + Jiřího MICHALÍKA

POŘAD BOHOSLUŽEB: 17. - 24. září 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 17. září	24. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. KORNÉLIUS, PAPEŽ A SV. CYPRIÁN, BISKUP, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu LOUBALOVU, POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU
		DRYSICE 9.30: za živou a zemřelou rodinu ROZSYPALOVU, KREJČÍ, MALOŠÍKOVU a duše v očistci	
		PODIVICE 11.00: na poděkování Pánu Bohu za dar života s prosbou o požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za + Jiřího MICHALÍKA
PONDĚLÍ 18. září	PONDĚLÍ 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Stanislava KOUTNÉHO, manželku a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 19. září	SV. JANUÁRIUS, BISKUP A MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu MADEJOVU a PICHLEROVU
STŘEDA 20. září	SV. ONDŘEJ KIM TAEGON, KNĚZ, PAVEL CHONG HA- SANG A DRUHOVÉ, MUČED.	DRYSICE 18.00	za + MUDr. Ivetu POLÁCHOVOU a duše v očistci
ČTVRTEK 21. září	SVÁTEK SV. MATOUŠ, APOŠTOL A EVANGELISTA	PODIVICE 8.00	za Boží ochranu a požehnání pro rodinu GAJDUŠKOVU a MALÍKOVU
PÁTEK 22. září	PONDĚLÍ 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Františka POHLODKA, manželku, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
SOBOTA 23. září	SV. PIO Z PIETRELCINY, KNĚZ	PODIVICE 8.00	za nemocné ve farnosti Podivice, Pustiměř, Drysice a Topolany
		PŘI MŠI SVATÉ PŘIJMOU SVÁTOST MANŽELSTVÍ	
		PUSTIMĚŘ 12.30	Alexandra MIXOVÁ (Vyškov) a Jan POPOVSKÝ (Lužice)
NEDĚLE 24. září	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Annu a Břetislava PETŘÍČKOVY, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Marii a Miloslava BLAŽKOVY a rodiče z obou stran
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu KROMBHOLZOVU
		TOPOLANY 18.00	za zemřelou Pavlínou ŠIŠKOVOU